

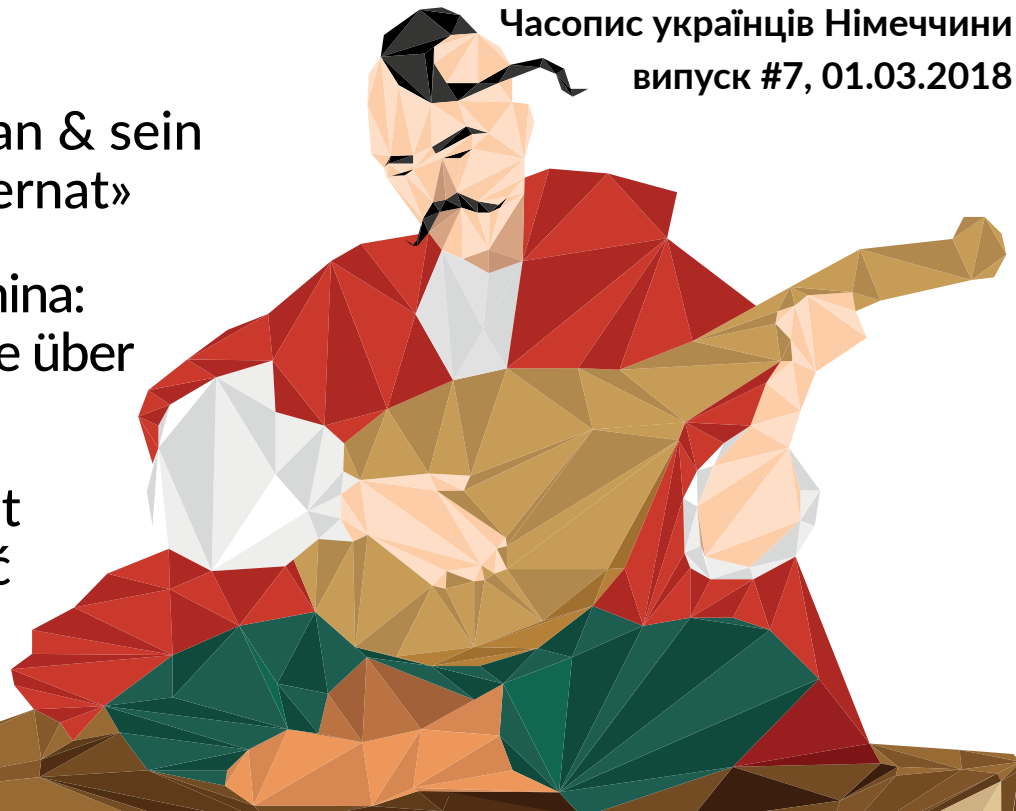
Gel[:b]lau

Часопис українців Німеччини
випуск #7, 01.03.2018

Serhij Zhadan & sein
Roman «Internat»

Kuba und China:
Reiseberichte über
die Ferne

Interview mit
Marko Dević

Дмитро Комаров:
поради від найвідомішого мандрівника

Топ 5 українських фільмів

Майбутнє української книги
Ukrainisches Buch: wie sieht die Zukunft aus?

електронна версія: www.gelblau.net

Kseniya Fuchs
Chefredakteurin, Designer

Iлона Ushenina
Chefredakteurin, Designer

Anton Vlasenko
Designer

Kateryna Prib
Illustratorin

Oleksandra Kulbaka
Lektorat

Kateryna Kostiuhenko
Illustratorin

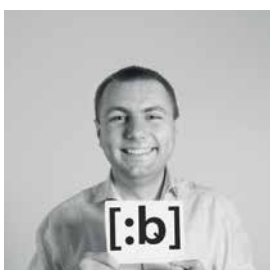
Iryna Gumenchuk
Lektorat

Afina Khadzhynova
Lektorat

Sebastian Firgens
Lektorat

Dmytro Pukha
Lektorat

Anna Gutsaliuk
Übersetzung

Susi & Cashew
Masköttchen

Impressum

Herausgeber:
Ukrainisches Atelier für
Kultur & Sport e. V.
Hagelsbrunnen 2c
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
Limitierte Auflage
Erscheinungsweise: quartalsweise
Druck: “Друкарня ПІТАТ”
вул. Б. Хмельницького 63,
79019 Львів, Україна /
Druckerei “Schtat”,
Bohdana Khmel’nyts’koho Str. 63,
79019 Lemberg (Lwiw),
Ukraine

Autoren:
Світлана Балагула / Svitlana Balagula
Олена Богатиренко / Olena Bogatyrenko
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Олег Гавріш / Oleh Havrich
Сергій Кандул / Serhij Kandul
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhynova
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Наталія Колпакова / Natalia Kolpakova
Володимир Локтіонов / Volodymyr Loktionov
Вікторія Михайлова / Viktoriya Mykhailova
Жанна Огірчук / Zhanna Ogirchuk
Дарія Полудьонна / Daria Poludyonna
Антоніна Стряпко / Antonina Stryapko
Ілона Ушеніна / Iлона Ushenina
Аліна Воловічева / Alina Wolowitschewa
Валері Зенинець / Valerie Zenynets

Für die Unterstützung möchten wir auch
folgenden Menschen bedanken:
Claudia Wildmoser und Vsevolod
Mostovetsky (deutsches Lektorat).

Credits für Fotos:
Iren Rosdobudko, Andrii Boyechko, Viktoriya
Mychalova, TAOR Karpaty, Natalia Kolpakova,
Lviv Qlarinet Quartet, Dmytro Komarow,
Valeri Zenynets, Iлона Ushenina, Kseniya Fuchs,
Afina Khadzhynova, Oksana Makogon, Svitlana
Balagula, pixabay.com, freepic.com, Wikipedia
Commons, unsplash.com

Dieses Werk sowie seine Teile sind
urheberrechtlich geschützt.
ISSN: 2509-8136

Від редакції

*У книги люди, наче бджоли в соти,
Знесли духовний, чародійний мед.
Сліпцеві очі ним потри, і в лиз
Побачить сонце й голубі висоти,
Відчує мислі найстріликіших літ.
Збагне людські страждання і турботи,
Положе іншим телявбу збороти,
Рвучи з очей пов'язки чорних лент!
Благословенна та ясна година,
Коли Буквар до рук бере дитина,
Коли читає «Кобзаря» юнак,
Коли Франка «огромні сонети»
Підносять дух, коли говорять Гете,
Шекспір, Мікевич, Лермонтов, Бальзак.
Дмитро Павличко*

Любі читачі,

напередодні одного з найбільших читацьких
фестів Європи, Лейпцизького книжкового яр-
марку, ми вирішили присвятити весняний но-
мер Gel[:b]lau саме літературі та книговида-
нню. Як розвивається український книжковий
ринок, які книжки зараз у тренді та які вимоги
існують у сучасного українського читача —
відповіді на ці питання в нашій темі номера.

Продовжуючи літературний розбір, ми по-
знайомимо Вас з новими проектами в Україні
для молодих письменників — платформою
ЛітМайданчик та Карпатською Літературною
Резиденцією, а також з представниками укра-
їнської сучасної літератури, зокрема з пись-
менницею Ірен Роздобудько. Не оминули
ми також увагою і переклад німецькою най-
очікуванішої книжки в Україні 2017-го року —
роману Сергія Жадана „Інтернат“.

Окрім літературної тематики у весняному
номері Ви також знайдете нові привабливі ту-
ристичні замальовки — цього разу наші ав-
тори діляться своїми враженнями про подорожі
до Куби та Китаю. Для всіх фанатів футболу
ми підготували ексклюзивне інтерв'ю з зіркою
харківського Металіста — Марко Девічем, а для
шанувальників культури та мистецтва — стат-
ті про талановитих музикантів, режисерів та
художників. І це ще далеко не все!
Отже, мерщій до весняного випуску Gel[:b]lau!

Із вдячністю й щирою повагою,
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау! ■

*«Alle Bücher dieser Welt
Bringen dir kein Glück,
Doch sie weisen dich geheim
In dich selbst zurück.
Dort ist alles, was du brauchst,
Sonne, Stern und Mond,
Denn das Licht, danach du frugst,
In dir selber wohnt...»
Hermann Hesse*

Liebe Leserinnen, Liebe Leser,

die Leipziger Buchmesse steht vor der Tür und
wir haben beschlossen, die Frühlingsausgabe
von Gel[:b]lau der Literatur zu widmen. Wie
entwickelt sich der ukrainische Buchmarkt?
Was lesen die Ukrainer heutzutage und welche
Erwartungen an die Literatur haben sie? Diese
und viele weitere Fragen rund um die Welt der
Bücher beantwortet unsere Cover Story.

In Fortsetzung des Themas machen wir
Sie mit verschiedenen ukrainischen litera-
rischen Projekten bekannt. Besondere
Aufmerksamkeit genießt die Übersetzung ins
Deutsche des am meisten erwarteten in der
Ukraine Romans von Serhij Zhadan
„Internat“, die im Übrigen für den Preis der
Leipziger Buchmesse in der entsprechenden
Kategorie „Übersetzung“ nominiert wurde.

Für alle, die im Frühling anfangen, den
Sommer-urlaub zu planen, berichten unsere
Autoren von ihren Reisen nach China und
Kuba. Fußball-Fans können das Interview
mit dem Star des ehemaligen FK Metalist
Charkiw Marco Devic genießen.

Und das ist bei Weitem noch nicht alles —
also, viel Spaß beim Lesen der Ausgabe #7!

Herzlich,
Ihre Redaktion

42

10

24

20

46

58

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32

33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64

Від редакції
Editorial

Тема номера
Cover Story

Майбутнє української книги
Ukrainisches Buch: Merkmale & Trends

Персоналії
Personalien

Ірен Роздобудько
Iren Rosdobudko

Діаспора
Diaspora

Школа „Намисто“
Samstagsschule „Namysto“

Магія вишиваних сорочок
Magische Wyschywanka

Berühmte Ukrainer

Чоловіча сторінка
Männerkolumne

Марко Девіч
Marko Dević

З України
Aus der Ukraine

Дмитро Комаров
Dmytro Komarow

Народний Герой України
Volksheld der Ukraine

Карпатська Літературна Резиденція
Karpatische Literatur-Residenz

Стиль життя
Lifestyle

Mindfulness

Millenials: Generation Y

Топ-5 українських фільмів
Top-5 ukrainischer Filme

Китайські замальовки
Reiseziel: China

Культура
Kultur

Lviv Clarinet Quartet

Роман „Інтернат“
Roman „Internat“

ЛітМайданчик
LitMajdantschyk

Наталія Колпакова
Natalia Kolpakova

Огляд літератури
Комікси від Катринки

06

62

39

53

31

КАРПАТСЬКА
літературна
РЕЗИДЕНЦІЯ

Майбутнє української КНИГИ

Тенденції розвитку українського книговидання

Вперше за довгі роки український книжковий ринок переживає справжній ренесанс. У книжкових магазинах та друкарнях з'явилися черги, інтерес читача змістився у бік україномовної книги, а сама літературна інфраструктура постійно росте та розвивається. Як результат: підвищилась якість поліграфії та ілюстрації, зросла кількість книжок українського виробництва, з'явилися нові видавництва, літературні установи, заклади, події. Прикладів цьому безліч: це і інформаційні ресурси Litcentr та Chytomo, і центр неформальної літературної освіти Litosvita, і такі проекти, як Карпатська Літературна Резиденція чи ЛітМайданчик, або створення Українського Інституту Книги.

«Заповнюються ніші, про які ще років вісім тому годі було і мріяти (наприклад, бізнес-, мотиваційна література, психологія), збільшується ринок перекладної книжки, причому перекладаються багато як класичних творів, так і сучасних світових бестселерів. Заповнюється сегмент підліткової та дитячої літератури, написаної українськими авторами — те, чого років десять тому дуже бракувало. Якіснішим стало оформлення книжок — ілюстрації, дизайн. Читання стало не лише цікавим, а й естетичним заняттям», — розповідає Анастасія Левкова, заступниця директора Українського Інституту Книги (УІК).

Про відродження українського книговидання говорить і український літературознавець та доцент Києво-Могилянської Академії — Ростислав Семків: «Український книговидавничий ринок почав міцнішати від початку 2000-них, що було дуже добре видно з огляду на

участь все більшої кількості видавництв на Форумі видавців у Львові. Потроху почали з'являтися перекладні книги, але особливо інтенсивно розвивався сектор дитячої літератури. Інший сектор, котрий зараз в тренді — це нон-фікшн, але з'являється і власна біографічна література, мемуаристика (тут взагалі розквіт), економічна та мотиваційна література. Художня література значно більш розвинута, ніж десять років тому. Стартові накладі романів більш-менш відомих авторів подолали позначку в 10.000 примірників, а загальні накладі лонгселерів переходять за 200.000. Утім, резонансних книг у цій царині ще не аж так багато».

Важливим елементом діяльності окремих видавців є презентація України на міжнародних ярмарках та заходах. В цьому контексті не можна не пригадати літературну корпорацію MERIDIAN CZERNOWITZ, завдяки якій українська

література у складі авторів Сергія Жадана, Ірени Карпи, Ігоря Померанцева та Ірини Цілик була вперше представлена минулого року під час центральної культурної події Австрії — Віденського книжкового ярмарку.

Крім того, у другій половині 2017 року в рамках європейського туру, організованого MERIDIAN CZERNOWITZ, Сергій Жадан із презентацією свого нового роману «Інтернат», в якому йдеться про війну на сході України, відвідав дванадцять міст Німеччини та два міста Австрії. У новому році заплановані виступи автора в Швейцарії, Франції, Італії та Іспанії. Книжковий оглядач та прес-секретар міжнародної літературної корпорації MERIDIAN CZERNOWITZ Лілія Шутяк зазначає: «Приємно спостерігати, що українські автори здобувають популярність за кордоном. Це свідчить про актуальність вітчизняної літератури та

цікавість іноземців до нашої країни загалом».

На загальнодержавному рівні великі надії покладають на новостворений Інститут книги при Міністерстві Культури України, зразками якого послужили Goethe-Institut та «Інститут книжки» в Польщі. Головним завданням цієї організації є популяризація читання та української літератури, поміж іншим і за кордоном. Як повідомляє заступниця директора УІК Анастасія Левкова, фактично мова йде про організацію українського стенда на міжнародних книжкових ярмарках, про освітні проекти для перекладачів з української мови (резиденції, семінари); регулярне видання англомовного каталогу з інформацією про найважливіші новинки, написані українськими авторами; надання грантів для видання перекладів книжок українських авторів іноземними видавцями; організація та координація книжкових ярмарків і фестивалів у регіонах; поживалення книжкової активності там, де всі ці роки її бракувало.

Перші результати важко було не помітити — український стенд на Франкфуртському книжковому ярмарку 2017 значно відрізнявся від попередніх років як візуально, так і змістовно.

Пані Левкова сподівається, що попри певні проблеми ефективності праці в бюрократичних умовах, а також специфіку розподілу бюджетних коштів, вже цього року

«Бачити, що наша література знаходить відгук у серцях європейських читачів — це, мабуть, найбільша мотивація не зупинятися на досягнутому». — Лілія Шутяк

їм вдасться втілити чимало нових задумів, або принаймні розпочати процес.

Як висновок можна відзначити, що галузь книговидання в Україні розвивається в правильному напрямку. Значно зросли обсяги книжкової торгівлі, окрім найдавнішого Львівського Форуму, з'явився ще книжковий ярмарок «Київський Арсенал», який вже перевищив Форум своїми прибутками. Але найголовніше те, що в українського читача існують вже стабільно високі вимоги на якісну українську книгу, і завдяки цьому видавництва мусять приділяти увагу не тільки якісному тексту, але й графічному оформленню.

Попереду ще багато роботи — як на законодавчому рівні, так і на рівні видавництва. А ми можемо сподіватися та вірити, що українська книжка буде успішною у всьому світі ■

Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs

«Найсвіжіший роман Юрія Андруховича «Кохання Юстинії», який побачив світ в останні дні 2017-го, є своєрідним витвором мистецтва, де ілюстрації вдало доповнюють текст.» — Лілія Шутяк

Богдан Коломійчук об'їздив вже чимало міст Німеччини з презентацією свого останнього авантюрного роману «Король болю».

Українські ілюстратори регулярно стають номінантами міжнародних профільних премій.

Ukrainisches Buch

Seit vielen Jahren erlebt der ukrainische Buchmarkt eine echte Renaissance. In Buchhandlungen und Druckereien gibt es mittlerweile Warteschlangen, denn das Interesse der ukrainischen Leser liegt auf nationalen Büchern. Die „literarische Infrastruktur“ wächst ständig und entwickelt sich weiter. Das Ergebnis: verbesserte Druckqualität, kreative Illustration, Zunahme der herausgebrachten ukrainischen Bücher, Entstehung neuer Verlage, Literatur-Institutionen, Lesungen, etc.

„Noch vor acht Jahren konnten wir von einer ukrainischen Fachliteratur nur träumen und jetzt sind die Regale voll mit guter Psychologie-, Motivations- oder Business-Literatur. Der Markt für übersetzte Literatur wächst auch, wobei sowohl Klassiker, als auch moderne Weltbestseller übersetzt werden. Auch die Kinderbücher und Jugendliteratur darf man nicht vergessen, die noch vor zehn Jahren fehlte. Design und Buchillustrationen haben sich auch massiv verbessert. Das Lesen ist nicht nur zu einem interessanten, sondern auch zu einem ästhetischen Hobby geworden“, — sagt Anastasiya Levkova, stellvertretende Direktorin des Ukrainischen Buch-Instituts.

Der Chef des Verlages Pabulum Dmytro Stretovich bestätigt auch die Wiederbelebung des ukrainischen Buchmarktes: „Die größten Trends sind wahrscheinlich die Explosion der übersetzten Literatur, besonders die Wirtschaftsliteratur und die Fachliteratur.“

Ein wichtiger Bestandteil der Aktivitäten einzelner Verlage ist die Präsentation der Ukraine auf internationalen Messen und Veranstaltungen. In diesem Zusammenhang denkt man sofort an die Literaturgesellschaft MERIDIAN CZERNOWITZ, die 2017 zum ersten Mal ukrainische Literatur zur Wienbuchmesse gebracht hat.

Darüber hinaus wurde auch eine Europa-Tour von Sergej Zhadan organisiert, die zwölf Städte in Deutschland und zwei in Österreich umfasste. 2018 folgen

weitere Lesungen in der Schweiz, Frankreich, Italien und Spanien.

Die Buchkritikerin und die Pressesprecherin der MERIDIAN CZERNOWITZ Lilia Shutyak sagt: „Es ist schön zu sehen, dass ukrainische Autoren im Ausland an Popularität gewinnen. Dies bezeugt die Relevanz der ukrainischen Literatur und das Interesse an die Ukraine als Ganzes.“

Auf nationaler Ebene setzt man große Hoffnungen auf das Ukrainische Buchinstitut. Dieses wurde neu gegründet, um die Promotion des ukrainischen Buchhandels zu fördern, um ukrainische Literatur im Ausland zu popularisieren und um die Bedingungen für die Entwicklung des ukrainischen Buchmarktes zu erschaffen.

Die ersten Ergebnisse waren nicht zu übersehen — der ukrainische Messestand auf der Frankfurter Buchmesse 2017 unterschied sich optisch und inhaltlich deutlich von den Vorjahren.

Zusammenfassend lässt sich feststellen, dass sich die ukrainischen Buchverlage in die richtige Richtung entwickeln. Der ukrainische Leser hat hohe Ansprüche an die Qualität des Buches und deshalb achten Verlage heutzutage nicht nur auf Hochwertigkeit des Textes, sondern auch auf Illustration und Design. Aber es gibt noch viel zu tun — sowohl auf gesetzlicher Ebene, als auch in der Verlagsbranche. Und wir können hoffen und glauben, dass ukrainische Bücher weltweit erfolgreich sein werden ■

Ірен

Ірен Роздобудько — українська журналістка, письменниця, сценаристка, поетеса. Лауреатка та переможниця літературного конкурсу «Коронація слова», має відзнаку «Золотий письменник України» у 2012 році.

Роздобудько

Для мене Ірен Роздобудько — не просто ім'я красивої жінки з різноманітними творчими талантами. Її серце через слово навчає, що кожна людина — особистість із щирими почуттями. Тільки якщо ми будемо небайдужі до інших та своєї країни, зможемо побудувати щасливу Україну. А ще я розкрию вам одну маленьку таємницю: за її книжками я вивчаю українську мову.

— Ваше ставлення до декомунізації України?

— Більш ніж позитивне. Хоча я, як людина, котра виросла «за радянської влади», в дитинстві сприймала «комунізм», як вищу справедливість — так, як вчили в школі. Але в юності досить жорстко зіштовхнулася з подвійною мораллю цього вчення, тому раз і назавжди (ще за тих часів) зненавиділа все, що стосується «колективного розуму» і колективної моралі. А трохи згодом із подивом відкрила для себе «принципи комунізму», які було вкрадено і переформульовано з... Біблії — але застосовано з метою фактичного поневолення населення партійними бонзами. Я радію, що нині в Україні немає компартії. Вважаю це одним із важливих кроків до цивілізації.

— Степан Бандера, на вашу думку, герой чи антигерой для українців?

— Такі пасіонарні особистості, як Бандера, є в кожного народу. І вони, як борці й ідеологи нації, завжди неоднозначні, це по-перше. А по-друге, такі постаті завжди легко використовувати для маніпуляцій свідомістю пересічних громадян, котрі знають лише спрощену і спотворену версію історії України. Недаремно ж нині, на початку війни на Сході, проросійська і російська пропаганда лякала людей тим, що туди «прийдуть б'єнде-рівці» і все у них заберуть. А натомість прийшли туди самі росіяни — відібравши частину Донбасу і Крим та зайнявшись банальним мародерством на окупованих територіях. Тому краще спиратися на факти. І просто читати статті й наукові праці таких діячів, цікавитись їхнім життєвим шляхом, зрозуміти, в чому полягала їхня місія — а не покладатися на ярлики, котрі їм навішують.

— Що треба змінити у ставленні українців до своєї країни?

— Мені здається, треба кардинально змінити позицію «дай» на позицію «візьми». Настав час не брати — а віддавати, щоб мати. Адже багато років люди вважали, що хтось їм щось мусить дати — і нічого не давали навзаєм, жили, не дбаючи про країну. Нині в Україні, на мою думку, визріло і виросло те громадянське суспільство, котре вже не буде стояти з простягнутою рукою. Це — найгірша позиція, яку тільки можна уявити. Найгірша і найпринизливіша. Чим більше ми будемо працювати для країни, віддавати їй свої сили, талант, свою енергію — тим пряміше триматимемось і перед усім світом.

— Ви мрієте отримати «Оскар» за свій кіносценарій?

— Я мрію про всі можливі світові відзнаки для вихідців із України. Так, нам потрібні перемоги не лише на Євробаченні, але в багатьох інших світового рівня «змаганнях» — наукових, мистецьких, спортивних. Світ мусить знати про Україну не тільки через Чорнобиль, війну на Сході і сварки у парламенті, як це є нині, а, передусім, через науку і культуру. Тому мій жарт про «Оскар» для себе стосується «всіх оскарів» узагалі — для України.

А щодо себе... Наважусь пожартувати ще раз: якщо тут і тепер, на своїй Батьківщині, мені досить важко зробити гідне українське кіно — немає на те «замовника» і обставини, на жаль, склалися не на мою користь, то доведеться йти довшим шляхом і вужчою брамою. Власне, це складно, але, безперечно, цікавіше!

— До якої аудиторії ви звертаєтесь у своїй новій книжці?

— Я скажу, про що вона — і тоді стане зрозумілою й аудиторія. Роман називається «Прилетіла ластівочка». Він присвячений найвідомішій у світі мелодії, що лунає вже понад 100 років, виконується тисячами вокалістів і ансамблів на різних континентах, лунає в фільмах, співається під час Різдва... і мало хто в світі знає, що її автор — українець Микола Дмитрович Леонтович.

Це — «Щедрик», який знають в обробці Пітера Вільговського як «Carol of the Bells». Але це не історичний роман, хоча заснований на факті: Леонтовича було вбито за досить загадкових обставин напередодні його еміграції в січні 1921 року. Ця історія досі вкрита таємницею. Я наважилась її потрактувати по-своєму. Ось така історія. А кому вона буде цікавою — покаже час.

— Розкрийте, будь ласка, деталі своєї передново-річної подорожі.

— Це дивовижна історія і величезна подія минулого року. Але спробую розповісти коротко. У складі волонтерського потягу «Труханівська Січ» ми з чоловіком, бардом Ігорем Жуком, проїхалися і мали виступи у прифронтових містах

і містечках Донбасу. Я повернулася з відчуттям оптимізму: Схід живе, там здійнялася висока хвиля патріотизму. Адаже люди там досхочу настраждалися і зрозуміли всі переваги єдності.

— Якою ви бачите Україну через сто років?

— Як повноправну і повноцінну частину Європи.

— Ваше ставлення до еміграції українців?

— Звісно, я б хотіла аби люди залишалися в Україні. Але якщо еміграція стає вмотивованою необхідністю, то хотілося б, аби люди не забували батьківщини. Жити без коріння важко...

автор: Світлана Балагула.
фото: Ігор Жук

Iren Rosdobudko ist nicht nur der Name einer schönen Frau mit diversen kreativen Talenten. Ihr Herz lehrt auch mit jedem Wort, dass jeder Mensch eine Persönlichkeit mit ehrlichen Gefühlen ist. Und wir — mit Hoffnung und Glauben in die Liebe — die Weisheit und die Kraft haben, unsere Welt zu verbessern. Wenn wir in unserer Stellung zu anderen Menschen und zu unserem Land nicht gleichgültig bleiben, dann können wir eine glückliche Ukraine aufbauen. Iren Rosdobudko — eine wahre Tochter unserer Heimat. Alles, was sie mit ihrer magischen Seele berührt, wird selber magisch.

Ukrainische Journalistin, Schriftstellerin, Drehbuchautorin, Dichterin. Siegerin des Literaturwettbewerbs „Krönung des Wortes“ und Trägerin der Auszeichnung „Goldener Schriftsteller der Ukraine“ im Jahr 2012. Fertigt Perlenstickereien an, malt auf Glas und in vielen anderen Stilrichtungen, spielt Gitarre, singt — ja, das alles ist Iren.

Ihr neuer Roman erzählt über den Ukrainer Mykola Leontovych, welcher der Autor der weltbekannten Melodie „Schedryk“ ist, die auch als „Carol of the Bells“ bekannt ist ■

Оксану Макогон часто поза очі називають берегинею української мови та культури у місті Лейпциг. Саме вона є співзасновницею та головним викладачем в українській суботній школі „Намисто“, а також ініціатором та організатором багатьох культурних, соціальних та благодійних проєктів української громади міста Лейпциг.

Ми завітали у гості до пані Оксани та за горнятком смачного чаю поспілкувалися про особисте життя, створення та розвиток української школи.

**УКРАЇНЬКА
СУБОТНЯ
ШКОЛА В
М. ЛЕЙПЦИГ**

Пані Оксано, особисто для мене Ви стали першою людиною української громади, з якою я познайомилася у Лейпцизі після переїзду. А як і коли саме почався Ваш шлях у Німеччині?

До Німеччини я приїхала з чоловіком 1 жовтня 1991 на запрошення професора Берлінського наукового інституту радіаційної хімії. Ми з чоловіком як два молодих науковці отримали стипендію на два роки для нашого подальшого наукового розвитку.

Що Вас найбільше вразило після переїзду?

Чесно кажучи, мене дуже вразила лабораторія, умови праці та рівень забезпечення науковців. На жаль, в Україні ми не мали того обладнання та робочих матеріалів для своїх досліджень, які ми отримали у Берліні.

Ви виростили в родині вчителів, любов до викладання, можна сказати, передалася Вам генетично. Коли саме Ви вирішили закінчити наукову кар'єру та займатися розвитком української мови та культури?

Все почалося з того моменту, коли народилися мої сини Богдан та Северин. На той час ми з чоловіком зрозуміли, що хочемо, щоб наші діти,

незважаючи на те, що вони народилися та виховуються за кордоном, знали українську мову, культуру та традиції.

А як саме у Вас виникла ідея створення української суботньої школи „Намисто“?

Після переїзду в 2004 році до Лейпцига ми познайомилися з церковною громадою Української греко-католицької церкви святого великомученика Юрія. Серед наших нових знайомих було кілька сімей з дітьми, діти яких були майже такого віку, як і мої сини. Через певний час ми скооперувалися з Наталією Кулай для того, щоб подарувати нашим дітям духовне намисто України, а це — її мова, культура, історія та традиції.

Що саме вивчають діти в школі?

Діти вивчають українську мову, культуру та традиції.

Також є додатковий урок — основи української релігії, який діти відвідують за бажанням.

За яким принципом будете навчальний процес?

Майже всі діти в нашій школі народилися в Німеччині, тому німецька є для них головною мовою комунікації. Українською вони спілкуються тільки вдома і в суботній школі. Тому, перш за все, ми прагнемо, щоб дітям було цікаво вивчати українську мову. Навчальний процес базується на гральних принципах з застосуванням музично-театральних компонентів. Окрім виконання класичних мовних завдань, діти багато вчать українських віршів, казок та пісень. Свої здобуті знання вони демонструють у театральних постановках та різноманітних концертах.

РІЗДВЯНИЙ ВЕРТЕП

За кілька років існування школи театральні постановки відбулися за мотивами таких казок як „Рукавичка“, „Вовк та семеро козенят“, „Котик та півник“. Концерти готуються до дня святого Миколая, Різдва (вертеп), Великодня (гаївки), дня матері, дня Івана Купала, дня осені, на початок нового навчального року «Свято Букварика», а також на завершення навчального року. Діти охоче беруть участь у всіх заходах, присвячених тим чи іншим подіям в Україні, які проводить українська громада м. Лейпцига.

Чому, на Вашу думку, важливо навчати дітей українській мові та культурі?

Як казав великий Кобзар: „і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь“. Я вважаю, що ми не повинні забувати своє коріння та передавати дітям нашу мову та культуру.

Німецькою „рідна мова“ звучить як „Muttersprache“, тобто мова матері. Це ще раз підтверджує, що важливо знати не тільки мову того середовища, де ми мешкаємо, але і мову наших предків, щоб не втратити свою ідентичність ■

Дарія Полудьонна / Daria Poludyonna

«Namysto»: ukrainische Samstagsschule in Leipzig

РІЧНИЦЯ ГОЛОДОМОРУ

Frau Oksana Makogon wird in der Stadt Leipzig oft als Stammhalterin der ukrainischen Sprache und Kultur bezeichnet. Sie ist die Mitbegründerin und die Oberlehrerin an der ukrainischen Samstagsschule „Namysto“, sowie die Initiatorin und die Organisatorin vieler kulturellen, sozialen und gemeinnützigen Projekte der ukrainischen Gemeinde in Leipzig.

Bei einer Tasse Kaffee während eines Besuchs sprachen Frau Makogon und ich über ihr privates Leben, über die Gründung und Entwicklung von „Namysto“.

Der Bildungsprozess an der Schule basiert auf den Spielprinzipien mit der Verwendung von den musikalischen und theatralischen Komponenten. Neben den klassischen Sprachaufgaben lernen die Kinder traditionelle ukrainische Gedichte, Märchen und Lieder. Sie präsentieren ihr erworbenes Wissen in Theatervorstellungen und Konzerten. Die theatralischen Vorstellungen der Schule basieren sich auf ukrainischen und internationalen Märchen wie „Rukawychka“, „Der Wolf und die Sieben Zickel“, „Die Katze und der Hahn“, usw. Konzerte werden für die verschiedenen Feiertage, wie Weihnachten, vorbereitet. Außerdem nehmen Kinder an allen Veranstaltungen teil, die von der ukrainischen Gemeinde in Leipzig organisiert werden.

Frau Makogon glaubt, dass wir unsere Wurzeln, Sprache und Kultur nicht vergessen und unseren Kindern weitergeben sollten. Um eigene Identität nicht zu verlieren, ist es wichtig, nicht nur die Sprache der Umgebung zu lernen, sondern auch die Sprache unserer Vorfahren zu kennen ■

Магія вишиваних сорочок

Яка ж гарна наша українська вишивка! Очей неможливо відвести. А яка давня! Тисячоліття прошуміли над нею, а вона цвіте і крізь віки несе до нас інформацію про світ далеких пращурів, про історичну юність нашої України.

Ми не знаємо точно, коли з'явилася на світ українська вишивка, хоч окремі дослідники стверджують, що корінням своїм вона сягає епохи неоліту. Але вже в XI столітті вишивання вважалось високим мистецтвом. А про те, що вишивка цінувалася дуже високо, свідчить хоча б те, що за поясом Оранти в соборі Софії Київської заткнута вишивана хустинка (собор освячено в 1049 році).

Яку цінність мала вишиванка?

Слово „вишивка“ походить від „вищій“, „божественний“ і перекладається з грецької як космос. Інакше кажучи, „вишивати“ означає зв'язуватися, контактувати, звертатися до космосу, до бога. Вишиваючи, жінка за допомогою спеціальної абетки писала лист-звернення, лист-прохання до Вищих Сил.

Найперше благала Бога захистити своїх рідних і себе саму від різної напасті – недобрих очей, чарів, хвороб, ворожої шаблі і кулі. Не випадково на Закарпатті були поширені чоловічі сорочки з вишивкою на спині, часто білим по білому, адже вважалося, що зле слово, кинуте в спину, мало особливу силу. Вишивка в даному випадку слугувала щитом, який міг відбити або значно послабити удар.

До того ж, вишиваючи, жінка наповнювала кожен свій стібок любов'ю та ще Словом

Вищим – різними примовляннями-заклинаннями. Тому до вишивання ніколи не бралися похапцем, а завжди вибирали час, коли інші клопоти не відвертали уваги.

Не випадково вишиванку обов'язково дарували в далеку дорогу або на війну. І сьогодні маємо дуже багато свідчень, як історичних так і сучасних, що така сорочка й справді є потужним оберегом.

Доля на сорочці

А ще на сорочці, кажуть, вишивали долю. Як правило, те, що було, і звичайно трохи магії – для того, що буде. Таким чином, вишита сорочка була для наших предків і оберегом і візитною карткою. Бувало зайде гість до хати, а ви вже й знаєте звідкіля він прибув.

За узорами можна розпізнати область, район і навіть село, бо в кожному краї було щось своє, неповторне (читайте статтю „Україна вишивана“ у Gel[:b]lau #1). Все було записано в хитросплетінні квітів, рослин, ліній, квадратів чи ромбів. І про рід можна було судити з сорочки. Майстровитий чи хліборобський.

Нові сорочки господиня дарувала своїй родині як мінімум чотири рази на рік: на Різдво, на Великдень, на Спаса і... коли йти до школи. Тобто, у перший день нового навчального року і школярі, і їхні батьки приходили до школи у нових вишиваних сорочках. З такою пошаною ставилися українці до науки. Дівчата дарували сорочки своїм нареченим ще до весілля і вишивали на них магичні символи кохання. До речі, сорочку чоловікові могла випрати тільки дружина або мама ■

Magische Wyschywanka

Schicksal auf Wyschywanka

Man sagt, auf der Wyschywanka wird ein Schicksal gestickt. Mit ein bisschen Magie konnte man aus der Stickerei die Vergangenheit und die Zukunft herausfinden. So war das gestickte Hemd für unsere Vorfahren sowohl ein Talisman, als auch eine Visitenkarte.

Die neuen Wyschywankas haben Frauen mindestens viermal im Jahr ihren Familienmitgliedern geschenkt: zu Weihnachten, zu Ostern, zur Verklärung Christi und... zum ersten Schultag.

Die Mädchen schenkten die Hemden ihren Verlobten zur Hochzeit und stickten auf ihnen magische Liebessymbole ■

Олег Гавриш /
Oleh Havrisch

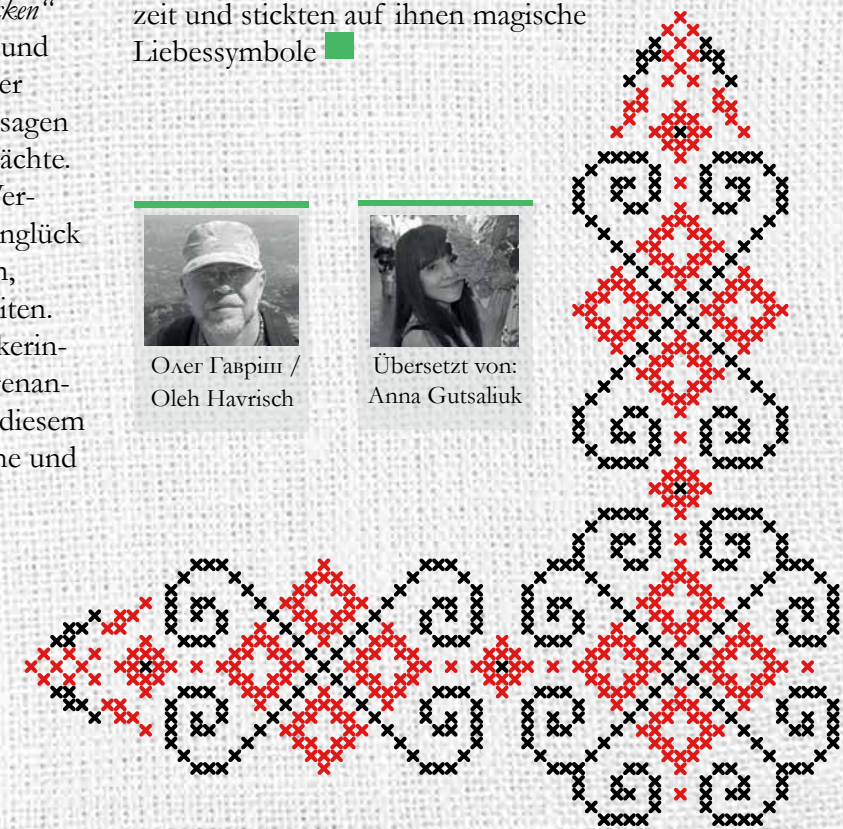
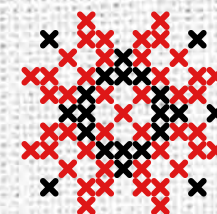
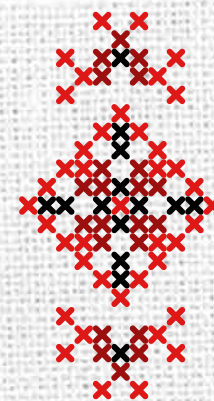
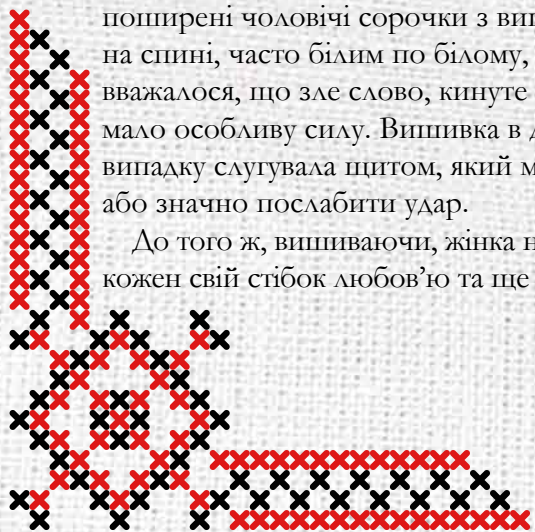
Übersetzt von:
Anna Gutsaliuk

Wie wunderschön ist die ukrainische Stickerei! Man kann den Blick nicht abwenden. Und so altertümlich. Seit Jahrhunderten bringt uns die ukrainische Wyschywanka die Informationen über die Welt unserer Vorfahren und über die Geschichte der Ukraine.

Wir wissen nicht genau, wann die ukrainische Stickerei entstand. Einige Forscher behaupten, dass sie aus der Jungsteinzeit stammt.

Welchen Wert hat Wyschywanka?

Das Wort „Wyschymka“ kommt von „myschnij“ (göttlich) und wird aus dem Griechischen als „Weltraum“ übersetzt. Anders gesagt: „zu sticken“ bedeutet, sich an den Weltraum und an den Gott zu wenden. Mit der Stickerei schrieb die Frau sozusagen Botschaften an die höheren Mächte. Zuerst bat sie Gott, ihre Verwandten und sich selbst vor Unglück zu schützen: vor bösen Blicken, Verzauberungen und Krankheiten. Außer Liebe verliehen die Stickerinnen jedem ihrer Stiche das sogenannte wahrsagerische Wort. Aus diesem Grund stickte man in aller Ruhe und nie in Eile.

BERÜHMTE UKRAINER

Auf der Welt gibt es viele berühmte Schauspieler, Künstler, Pianisten und viele andere talentierte Menschen mit ukrainischen Wurzeln. Die wenigsten davon sind aber als solche bekannt. Deshalb wollen wir hier einige von ihnen vorstellen und ihre Geschichten erzählen.

Ілона Ушеніна /
Ilona Ushenina

Lina Kostenko

Lina Kostenko wurde 1930 in Rschyschtschiw in einer Lehrer-Familie geboren und gehört heute bereits zu lebenden Legenden der ukrainischen Literatur. Die mehrfach ausgezeichnete Dichterin und Schriftstellerin wurde in den 50er und 60er Jahren bekannt und weckte Interesse der Leser und Kritiker durch ihre neue, avantgardistische Art, sowie ihre Kritik am damaligen politischen Regime. Sie gehörte zur Dissidenten-Bewegung, was zur Folge hatte, dass ihre Bücher und Werke in der Ukraine verboten waren. Ihr Name wurde für mehrere Jahre aus der Presse verbannt und sie arbeitete „in die Schublade“. Erst 1977 wurde eine Gedichtsammlung veröffentlicht und 1979 wurde der Versroman „Маруся Чупай“ (Marusja Tschuraj) veröffentlicht, der bereits sechs Jahre zuvor abgeschlossen wurde. Kurz vor dem Zusammenbruch der Sowjetunion wurde Lina Kostenko mit der Staatsprämie der Ukrainischen Sowjetischen Sozialistischen Republik (USSR) ausgezeichnet. Ihre Werke wurden in mehrere westeuropäische Sprachen übersetzt, darunter Italienisch, Englisch, Deutsch und Französisch. Die Autorin selbst übersetzt die Poesie aus der tschechischen und polnischen Sprache ins Ukrainische.

Jurij Andruchowytsch

Jurij Andruchowytsch ist ein zeitgenössischer ukrainischer Dichter, Schriftsteller und Dolmetscher, einer der Gründer und führender Autor der postmodernen Ausrichtung in der ukrainischen Literatur.

Seine literarische Karriere begann Jurij Andruchowytsch im Jahr 1985 einerseits mit der Gründung der poetischen Gruppe „Bu-Ba-Bu“, zusammen mit Wiktor Neborak und Oleksandr Irwanez, welche für Burleske, Rummel, Possenreißer steht, sowie andererseits der Veröffentlichung des Poesie-Sammelbands „Небо і плоти“ („Himmel und Plätze“). Ab Ende 80er Jahre fängt er mit Prosa an und veröffentlicht ebenfalls ein Sammelband mit einzelnen Geschichten unter dem Namen „Links, wo das Herz ist“. Stand heute umfasst das literarische Vermächtnis von Jurij Andruchowytsch zahlreiche Romane, Poesie-Sammelbänder und Essays, sowie Übersetzungen aus anderen Sprachen, darunter Hamlet (2008) und Romeo & Julia (2016) von William Shakespeare. Seine Werke wurden international in den USA, Deutschland, Italien, Polen und vielen anderen Ländern veröffentlicht.

Seine Gedichte wurden von einigen ukrainischen Musikern als Lieder interpretiert und sein Roman „Zwölf Reifen“ wird sogar schon in Polen auf einer Theaterbühne aufgeführt.

Lesja Ukrajinka

Lesja Ukrajinka war eine ukrainische Schriftstellerin, Dichterin, Übersetzerin und Dramaturgin.

Geboren 1871 hat sie mit vier Jahren schon Lesen gelernt, ihr erstes Gedicht hatte sie mit neun geschrieben und es ihrer Tante gewidmet, die aufgrund ihrer Beteiligung an einer revolutionären Bewegung ins Exil geschickt wurde. Ihre Talente wurden auch durch die Ausbildung bei unterschiedlichen Privatlehrern in ihren jungen Jahren gefördert. So hatte Lesja neben Ukrainisch und Russisch u. A. auch Latein, Altgriechisch, Deutsch und Französisch beherrscht. Während ihrer literarischen Laufbahn hatte sie über Hundert Gedichte geschrieben und ein neues Genre in der ukrainischen Literatur erfunden: Das dramaturgische Gedicht. Außerdem hatte sie die Werke von Victor Hugo, Heinrich Heine, William Shakespeare und Dante ins Ukrainische und Russische übersetzt.

Durch die diagnostizierte Tuberkulose hatte die Künstlerin zur Kur mehrere Länder besucht, u. A. Italien, Ägypten, Deutschland und Österreich-Ungarn. Zuletzt vor Ihrem Tod hat die Dichterin in Georgien gelebt. Trotz der Operationen und körperlichen Einschränkungen, die dazu führten, dass sie selbst nicht mehr schreiben konnte, hat sie bis zum Ende weitere Werke geschaffen und diese ihrer angereisten Mutter zum Aufschreiben diktieren lassen.

Марко Девич:

«Головна моя мотивація – я люблю футбол»

Вадуц. Маленьке мальовниче містечко з населенням понад 5000 осіб є столицею однієї з найменших європейських країн — князівства Ліхтенштейн.

Неймовірні гірські пейзажі, величний княжий замок, мініатюрна казкова центральна площа. Люди тут нікуди не поспішають, життя протікає неквапливо. Тут немає ані аеропорту, ані залізничної станції. Проте є однойменний футбольний клуб, який, як і інші команди в Ліхтенштейні, грає у Швейцарській лізі.

Саме в **ФК «Вадуц»** доля занесла нашого співвітчизника, футболіста Національної збірної України, колишнього гравця луцької «Волині» та донецького «Шахтаря», легенду харківського «Металіста» — Марко Девича.

Ми зібралися дружньою компанією та вирушили у Вадуц, щоб особисто перевірити, чи не розгубив футбольної майстерності „Перший після Бога“. Впродовж матчу, в якому в гості до Ліхтенштейну завітав швейцарський ФК «Волен», ми гучно підтримали Марко з трибун стадіону Райнпарк. Після гри в нас склалося враження, що Девич, як і раніше, в чудовій формі та готовий до нових життєвих викликів. В цьому ми остаточно переконалися, коли після матчу зустрілися з ним в клубному ресторані та в теплій атмосфері поспілкувалися про його сім'ю, спогади та плани на майбутнє. Про його насичене подіями футбольне життя.

ПРО РОДИНУ

У футбол мене привів батько. Він був талановитим футболістом, але йому було нелегко грати – батьки в мене глухонімі. В дитинстві я постійно був з м'ячем. Завжди грав на позиції півзахисника, форварда з мене зробив згодом **Мирон Маркевич**.

В мене є донечка, Сара, їй чотири роки. Може прийде час і я її теж віддам у професійний спорт, але все буде залежати тільки від її бажання. Для мене головне, щоб вони з дружиною Міліцею завжди були поруч. Зараз ми займаємося оформленням віз для них. В клубі мені пообіцяли допомогти з цим. В Ліхтенштейні не дивляться хто ти за професією. Футболіст? – Чекай як усі. В них свій ритм. В Україні мені будь-який документ зробили б впродовж дня. А тут чекай.

ПРО «ВАДУЦ»

Однією з причин мого переходу до ФК «Вадуц» була можливість вивчити німецьку мову. Російська, англійська, тепер німецька. Щоб в житті не трапилось, з трьома іноземними мовами без роботи не залишусь.

Мешкаю я недалеко від стадіону. У вільний час дивлюсь фільми, читаю книжки. Можу сходити в ресторан. Рівень футболу у Другій Швейцарській лізі невисокий. Багато боротьби, мінімум головних моментів. До того ж важко знайти потрібну мотивацію, коли на екваторі чемпіонату команда перебуває

в середині турнірної таблиці. А ще на початку сезону в клуба були амбіції стати чемпіоном та повернутися в Першу лігу. В перспективі жити в Ліхтенштейні я не планую. В мене тут контракт до червня. Потім хотілося б переїхати до Швейцарії, там більше можливостей.

ПРО «ВОЛИНЬ»

Свою кар'єру в Україні я почав у луцькій «Волині». Мій перший закордонний клуб, і одразу ж до Кварцяного. Тренер постійно на нас кричав, а російської мови я тоді ще не знав. Я просив одноклубників, щоб мені переклали, а вони тільки посміхалися й казали, що мені дуже пощастило, що я нічого не розумію.

ПРО «МЕТАЛІСТ»

Після «Волині» я перейшов у «Металіст» Мирона Маркевича. Саме в Харкові пройшли найкращі часи в моїй кар'єрі. Багато чим у своєму житті я завдячую саме «Металісту».

Бразильці, аргентинці, ми всі були однією командою. Маркевич давав нам багато свободи і разом з тим привчав нас грати в комбінаційний футбол, а не бити куди завгодно. За останні роки це без сумнівів найкращий український тренер. Він багато чого досягнув у футболі.

Я ніколи не приховував, що мрію закінчити

свою кар'єру гравця саме в «Металісті». Я вірю, що Великий футбол обов'язково повернеться до Харкова. Там все для цього є: стадіон, база, вболівальники, які завжди з командою. Потрібно лише щоб налагодилося ситуація в країні, була стабільність.

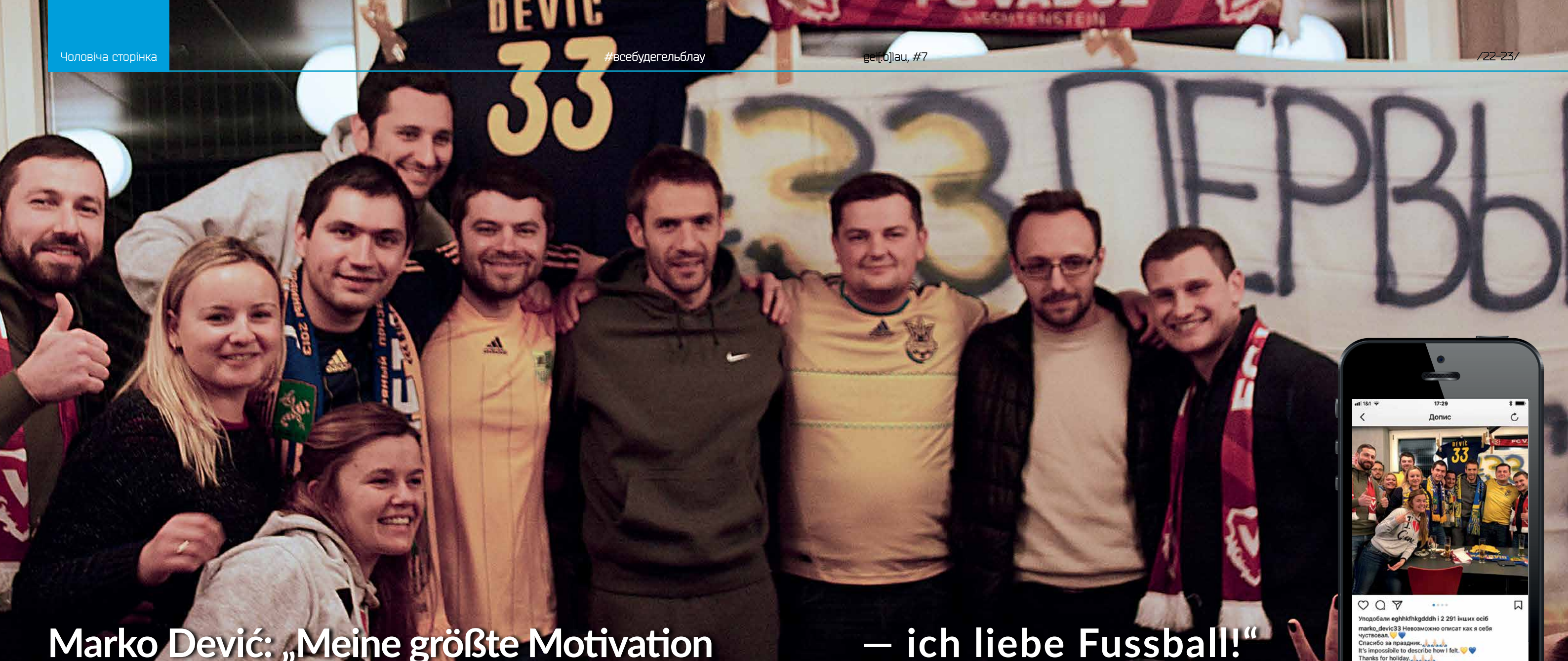
ПРО «ШАХТАР»

В Донецьку я пограв недовго. За підбором гравців «Шахтар» був набагато сильніше «Металіста». Достатньо лише подивитися, де усі вони зараз грають. Стадіон, база, там все було на найвищому рівні. Але моя душа залишилася в Харкові, тому я й вирішив повернутися в «Металіст».

ПРО ЗБІРНУ УКРАЇНИ

В мене завжди була надія, що мене знову покличуть в головну команду Країни. Але не склалося. Зараз награвся команда на Чемпіонат Європи 2020. Мені на той час вже буде 37 років. Логічно, що Андрій Шевченко робить акцент на молодих гравців. А я зараз більше вболівальник.

А ми зі свого боку вдячні Марко за теплу зустріч та бажаємо йому подальших успіхів як на футбольному полі так і за його межами

Marko Dević: „Meine größte Motivation

— ich liebe Fussball!“

Vaduz. Eine gemütliche Kleinstadt mit ca. 5000 Einwohnern, bildet die wohl kleinste Hauptstadt in der Europäischen Union – nämlich die des Fürstentums Liechtenstein. Hier gibt es weder einen Flughafen noch einen Bahnhof. Jedoch einen traditionsreichen Fußballverein, der in der zweithöchsten schweizerischen Spielklasse Challenge League spielt, den FC Vaduz. Seit Mitte 2017 steht ein gewisser **Marko Dević** in den Reihen der Liechtensteiner, mehrfacher ukrainischen Nationalspieler.

Nach mehreren Stationen in seiner Heimat wagte der gebürtige Serbe im Winter 2005 den Schritt ins Ausland zum ukrainischen Premier-Liha Klub **Wolyn Luzk**. Dort konnte Dević mit seinen Leistungen das Interesse von **Trainerikone Myron**

Markewytsch wecken. Markewytsch, der zu diesem Zeitpunkt Trainer vom anderen Premier-Liha Klub **Metallist Charkiw** war, verpflichtete darauf Dević im Sommer 2006.

Dort begann ein äußerst erfolgreiches Kapitel seiner Fußballerkarriere, wo er auch den Sprung auf die große Fußballbühne schaffen sollte. In Charkiw fand er nicht nur sportlichen Erfolg, sondern auch seine zweite Heimat, wie er später selbst sagte.

Bis zum heutigen Tag genießt Dević sehr hohe Anerkennung für seine sportlichen Leistungen in der gesamten Stadt und wird als „**Erster Mensch nach Gott**“ von charkiwer Fußballfans bezeichnet. Nach ein paar erfolgreichen Jahren bei Metallist

wechselte Marko zur Saison 2012/2013 zum Ligarivalen **Schachtar Donezk**. Nach einer durchwachsenen Hinrunde in Donezk kam er schon in der Rückrunde zurück nach Charkiw, wo er direkt wieder an seine guten Leistungen anknüpfen konnte.

Wir wollten diesen „Ersten Menschen nach Gott“ wiedersehen und haben Marko in Liechtenstein besucht. Zuerst wollten wir ihn nochmal in Action erleben und haben uns das Heimspiel des **FC Vaduz – FC Wohlen** im Rheinpark Stadion angesehen.

Eins vorweg Marko hat seinen Torjägerinstinkt noch längst nicht abgelegt, obwohl ihm an diesem Tag leider ein Treffer verwehrt geblieben ist. Er leistet nach wie vor einen wichtigen Beitrag zum

Erfolg der Mannschaft und vor allem von seiner Erfahrung können seine Mannschaftskollegen

profitieren. Nach dem Spiel trafen wir uns mit Marko im Vereinshaus und redeten über sein Leben in Vaduz, seine Familie, seine Zeit in Charkiw sowie über sein ereignisreiches Fußballerleben.

Ein äußerst erfreuliches **Wiedersehen mit der Legende von Metallist** ■

ВОЛОДИМИР
ЛОКТИОНОВ /
Volodymyr
Loktionov

Дмитро Комаров.

Команда із двох людей і однієї камери, які пірнають в зйомку із головою. Часом навіть в болото.

Як Ви познайомилися з Олександром? Це був професійний дует з першого погляду?

Знайомство журналіста та оператора – завжди історія. Це відбулося на Ельбрусі. Сашко знімав ролик про наш гірський тревел і віддавався зйомці наповну. Я був приємно здивований таким „пірнанням“ в роботу, а згодом, коли шукав оператора до проекту, з ним скотактував. На той час Олександр працював на 5-му інформаційному каналі, але на мою пропозицію відгукнувся. Пригадую як сьогодні: ми домовилися зустрітись на Петрівці біля МакДональдсу – обговорити деталі та подивитись його портфоліо.

Я зізнаюсь, чекав дещо більшого, тому й зробив другий тур. Запросив на проби до ...лісу, де вигадував кадрові пастки. Я ліз у купці і він лазив за мною. Я з них вилазив – і він біг попереду, аби зняти це спереду. У процесі зрозумів, що Сашко теж такий навіжений як я, і ми точно спрацюємо. Що мене вразило – його не цікавила матеріальна сторона проекту. Він був насамперед, як і я, за ідею „Ми команда із двох людей і однієї камери, які пірнають в зйомку із головою; часом навіть в болото!“

Подорожі бувають різними — з метою і без, з кимось чи на самоті, до країн самураїв чи просто вглиб себе. Мандрі «Світу навиворіт» гуліверними не назвеш: вони реальні і нерідко бувають експромтними. Дмитро Комаров та оператор проекту Олександр Дмитрієв мандрували Україною, влаштовуючи творчі зустрічі, ділилися тревел-лайфхаками, цікавими історіями та ексклюзивними кадрами — справжніми перлами, які не ввійшли до ефіру. Згадували про кубинців та папуасів, а глядачі в різних містах зустрічали їх з ...салом.

Що Вам най-більше подобається у Вашій тандемній роботі?

Я й Олександр на одній хвилі. По суті, на зйомці, ми майже не спілкуємось і розуміємо одне одного жестами. Гадаю, у нашій роботі є місце взаємній віддачі. Буває, я повинен зробити йому укол, а він — наздогнати для мене варана.

То скільки ж Ви, по суті, відвідали країн?

За сім років їх назбиралося всього дванадцять. Насправді, це небагато. Ми не займаємось колекціонуванням. У нас є сезони в Камбоджі, Індії, Кенії, Танзанії, Ефіопії, В'єтнамі, Індонезії, Мексиці, Болівії, Кубі, Непалі та Японії.

Ви від мандрів не втомилися?

У мріях воно по-іншому: коли ти фантазуєш, мрієш собі, як подорожуватимеш, досліджуватимеш і скуштуєш на собі цей світ навиворіт. Проте таких вакансій не було; я сам собі організував цю роботу.

І от, оп, удача! Вийшло на диво! Та насправді це складно. Адже коли ти за 120 днів експедиції можеш змінити 100 ліжок і в 100 різних місцях ночувати? Це втомлює! Але я не жалюся. Загалом сім років прострибало. Гадав, п'ять достатньо, а тут і восьмий пішов. На нашій планеті близько 200 країн. Будь-яка з них — ідеальна для зйомок. Зрештою, на мій вік вистачить.

Отож, коли ти глядач і дивисься на ведучого через блакитний екран телевізора думаєш: „Класно собі влаштувався! Подорожує за чужий кошт, пізнає світ. Життя — кайф і можна тільки позаздрити!“

Це правда! Насправді ж усі так думають.

І я про це! Мало хто знає, що це 15 робочих годин на добу без вихідних по 100-120 днів. У мене був смішний випадок. Уявіть собі ситуацію: позавчора я ще був у Східному Тиморі (різниця між нами сім годин, і там температура повітря понад 30 градусів). В ту ніч я спав у літаку, а вчора вже ночував вдома. І от прокидаюся з „синдромом мандрівника“ і не розумію, де я. Гадки не мав, з якого боку ліжка мені треба встати, а сьогоднішню ніч я провів в потязі «Київ – Ужгород». І ось так три дні – три види вражень.

Чи є у Вас традиція щось залишати в країнах, куди хотілося б ще раз повернутися?

Знаєте, я завжди сподіваюся на країну, куди прямую і вірю,

що вона сама мене підхопить і поведе. Локація створює найкращий сценарій. Є традиція, їдучи, говорити країні „дякую“ за те що в будь-якому разі все відбулося цікаво. Залишати? Такого нема. Є банальні речі... наприклад монетку кинути у фонтан. Насправді забути щось цікаво. Потім неодмінно повертаєшся.

Що ж Ви забули?

Це було у відпустці в Індії п'ять років тому. Я залишив плавки вдома в індійця. Пройшов час, я дійсно повернувся. Згадав, що забув свої плавки, і воно, як талісман. Знайшов його адресу, зв'язався. Ми зустрілися і мій товариш дістав з пафи паперовий пакет. Пакет, на якому написано „Dima, Ukraine“. Так приємно було. Три роки у нього пролежали.

Кумедно. До речі, як щодо подорожей у нас, Україною? Чи є такі куточки, де ще Ви не бували?

Усі великі міста я відвідав, а ось найцікавіше – це дослідити маленькі селища та села. Ми з батьками, певно, років десять тому придбали сільську хату в Черкаській

області. Буває, їздимо туди відпочити. І, знаєте, я такий кайф там отримую. В хаті – піч, за хатою ліс починається. Будьмо відвертими, людина сама створює місце. А музеї й театри – вони безлікі.

Ким бачить себе Дмитро Комаров через п'ять років?

Безперечно телевізійником, який намагатиметься трансформувати вже те, що бачимо зараз по телевізору. Зараз в світі відбуваються різні неприємні речі. Я намагаюся подавати інформацію так, аби максимально відволікати від того, що болить глядача зараз. У мене насправді є ще купа проєктів, які хотілося б втілити. Час покаже.

Що б Ви порадили українцям-андрівникам, які мріють подорожувати, але не мають достатніх коштів для цього?

Гадаю зараз найкращий час вивчати Україну. І далеко не кожен ужгородець знає добре Закарпатську область.

А Ви були в кожному селі? Знаєте, який транспорт сполучає те чи інше селище? Для таких випадків у мене є окремий сценарій: придбати квиток туди, куди є. І експромтом прямувати туди!

Ваші побажання для палких шанувальників програми «Світ навиворіт»?

Найперше всій Україні бажаю кохання та подорожей. Робіть те, що любите і фанатійте від того, чим займаєтесь. Коли ці дві речі збігаються та гармонічно паралелюють, тоді ваше життя буде щасливим.

Дмитро – майже як Том Соєр; тільки замість паркану він розфарбовує життя новими пригодами. Після такої розмови в голові одна ситуація: якщо оптиміст з журналістом впадуть в грязюку в Японії, то перший відтворить це позитивно, а другий – запише стенд-ап. Ну, а якщо це тандем Дмитра Комарова та Олександра Дмитрієва, то вони точно зроблять п'ять дублів і зафіксують це у програмі «Світ навиворіт» ■

Валері Зенинець/
Valerie Zenynets

Dmytro Komarov und seine umgekrempelte Welt

Dmytro Komarov ist ein ukrainischer TV-Moderator und ein absoluter Publikumsliebhaber, der durch seine Travel-Show „Die umgekrempelte Welt“ bekannt wurde. Während einer Tour durch die Ukraine trafen sich Dmytro und sein Kameramann Olexandr mit ihren Fans und erzählten Geschichten aus vergangenen Reisen, die es nicht ins Fernsehen geschafft haben, gaben Tipps und wertvolle Ratschläge.

Während letzter sieben Jahre haben beide Abenteuerer zwölf Länder besucht – darunter Indien, Kenia, Mexiko, Bolivien, Kuba und Äthiopien. Die Dreharbeiten dauerten im Schnitt 100 bis 120 Arbeitstage à 15 Stunden ohne Wochenenden. Auf die Frage, ob es nach sieben Jahren nicht ermüdend ist, antwortet Dmytro: „In deinen Träumen stellst du dir vor, wie du reist, wie du die Welt eben «umgekrempelt» entdeckst. Aber in der Realität ist es komplizierter! Wann kann man noch innerhalb von 120 Tagen 100 mal woanders schlafen? Das macht durchaus müde, aber ich beschwere mich nicht.“

Dabei ist auch die Zusammenarbeit mit dem Kameramann sehr wichtig. „Wir sind ein Team aus zwei Menschen und einer Kamera, die Hals über Kopf in die Dreharbeiten eintauchen“, – erzählt Dmytro. „Olexandr und ich sind auf der gleichen Wellenlänge. Eigentlich, reden wir während der Aufnahmen gar nicht miteinander und verstehen uns durch die Gesten und Zeichen.“

Als ein Profi-Reisender hält er von der Tradition, etwas absichtlich in einem Land zu lassen, um zurück zu kommen, nicht viel. Klar, kann man eine Münze in ein Brunnen werfen. Aber etwas tatsächlich zu vergessen, ohne Absicht dabei zu haben, ist wirklich spannend –, da kommt man tatsächlich zurück.

Für die Fans seiner Sendung, die sich aktuell keine exotische Fernreise leisten können, hat Dmytro auch einen Rat: „Aktuell ist die beste Zeit, um unsere Heimat zu erkunden. Kennen Sie wirklich alle Städte und kleine Dörfer in Ihrer Region? Wissen Sie, welche Verbindungen es zu dem einen oder dem anderen Ort gibt? Für solche Fälle habe ich einen Tipp: Holen Sie das Ticket dorthin, wohin es eins gibt und fahren Sie dahin!“

Seinen Fans wünscht der Fernsehmoderator viel Liebe und Reisen. Außerdem, das tun, was einen erfüllt, und umgekehrt – das zu lieben, was man macht: „Wenn diese beiden Dinge übereinstimmen, dann können Sie sich als glücklich schätzen“ ■

„Народний Герой України“

Разом із однокласниками волонтер, журналіст та колекціонер Андрій Боєчко розробили орден „Народний Герой України“, яким нагороджувалися бійці саме за народним поданням у Фейсбуці.

Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs

Революція Гідності та волонтерський рух, який з'явився в Україні у 2014-му році довели, що коли влада не може виконувати свої первинні обов'язки, їх переймає сам народ. Перші добробати, госпітальєри, волонтери, які забезпечували армію усім необхідним. Багато важливих потреб залишалося поза увагою чиновників, так, як, наприклад, нагородження героїв, які не побоялися смерті заради територіальної цілісності нашої країни.

— Розкажіть з чого все почалося?

— Розпочалося все з Майдану, коли ми готували підвіски з тризубом, який було змалювано з прапора правого сектору. Я завжди займався колекціонуванням, і розумів, що нова країна має початись з нових символів. Отже, перші підвіски отримали перші поранені часів Майдану. Потім, разом з Дмитром Щербаковим, ми почали відсилати ті підвіски нашим захисникам в Крим, а потім вже масово бійцям з Іловайська. На сьогодні їх вже зроблено понад дев'ять тисяч штук. І це розсилалось по лікарнях та по всій передовій — такий собі знак поваги народу до військових. Народ надсилав срібло, а ми переплавляємо його на тризуби.

— Як ви поширювали про це інформацію?

— У Фейсбуці. Масове поширення вже було з орденами. Коли після Іловайську ми їздили по лікарнях, то дуже багато людей питало про подання, які були на них оформлено, тобто питались, коли адміністрація президента нагородить їх. Але я розумів, що ми маємо міняти систему нагород. Я також розумів, що наша стара державна бюрократична система не переварить сам процес створення нової нагородної системи. Я чудово розумів, що для створення нової системи має проголосувати більшість депутатів у ВР, а це означало б скасувати стару систему — тобто забрати в себе та своїх родичів ордени, які вони їм купили. Порошенко, наприклад, мав би забрати Героя України у тата, який він йому купив у 2009-му році. Тоді це коштувало 400 тисяч доларів. Тому ми й почали робити самі новий орден — Орден Народного Героя України.

Отже, відразу після Іловайську ми вирішили нагородити перших 100 людей. Ми оголосили про це у Фейсбуці, написали на сайтах, в мене було багато інтерв'ю, сайт sensor.net та Юра Бутусов, наприклад, багато написав. Волонтери також приєдналися, і в нас був дуже великий обсяг розповсюдження. Нам почали присилати історії про бійців, які героїчно загинули або здійснили подвиг і яких ніхто не хоче знати.

Але я розумів, що ми маємо міняти систему нагород. Я також розумів, що наша стара державна бюрократична система не переварить сам процес створення нової нагородної системи.

Бо добровольці не були залучені ні під яким командуванням, і не мали ані статусів, ані чого. Спочатку ми вирішили нагороджувати добровольців, але потім ми нагородили і ЗСУ, медиків, волонтерів, капеланів, громадських діячів, які відзначилися у захисті України.

— Скільки нагороджено героїв на сьогодні?

— На сьогодні день вже відбулося 24 нагородження, 310 людей нагороджено, із них 80 померло. Це єдиний народний орден, який в нас є. Орден, яким не нагороджують чиновників, штабістів, народних депутатів. Того, хто не воював, ми не нагороджуємо.

Це вже тягнеться два роки, це дуже важко, але підтримка народу дуже велика. Окрім самого ордену, це гарні коробки, це посвідчення, гарні церемонії в центральних театрах та повна відсутність державного управління в цьому.

— *Отже, Ви самі вирішуєте, кого нагородити?*

— Не ми, а народ. Народ взяв собі право гонувати та одягати армію, лікувати її, то народ має право і нагороджувати. Тому чиновників ми сюди не допускаємо, а їм, звичайно, це не дуже до вподоби. З першого дня йшла атака на орден, який відрізнявся від всієї решти. Бо якщо держава не має впливу — то значить щось не так.

— *То головною перешкодою для Вашої ініціативи є наша держава?*

Не держава, а влада. От дивіться, яку ми маємо статистику. Офіційно учасниками АТО визнано десь 270 тисяч людей, але я дивився статистику державних нагороджень, і їх отримали приблизно вісім тисяч; міністерство оборони — дванадцять тисяч — це ордени, медалі, відзнаки; СБУ та прикордонники — загальне число двадцять тисяч. Навіть не кожен десятий солдат, який воював, не отримав жодної нагороди.

Але в нас існують ще такі старі організації, засновані Дмитром Табачником, які роблять бізнес на орденах. Відомо, що всі нагороди куплялися останні двадцять років. І ці люди наштампували вже вісімдесят тисяч нагород і продали це. А солдати ходять без нагород.

— *Окрім Ордену Ви також займаєтесь іншими волонтерськими проектами, можете про це розповісти?*

— Ми намагаємося в Карпатах робити оздоровлення героїв, які нагороджуються цим орденом. Це програма реабілітації, „Грибалка“ як ми її називаємо. В Карпатах бійці збирають гриби, різні травки, роблять настойки. Зараз ще один новий проект реабілітації — гра у гольф. Започаткували це на початку весни 2017-го року. Бійці та волонтери запрошуються спочатку на заняття з ігри у гольф, а потім у Межигір'ї грають.

Також займаюся оздоровленням дітей поранених та загинлих наших героїв. Наприклад, набирається група з двадцяти дітей та їде на оздоровлення в Болгарію або в Карпати

Срібляна підвіска у вигляді стилізованого тризуба, символ правого сектору часів майдану.

Die Revolution der Würde und die freiwillige Bewegung, die 2014 in der Ukraine auftauchte, bewiesen, dass die Ukrainer selbst die primären Aufgaben der Regierung übernehmen können, wenn die Regierung dabei untätig ist. Die ukrainischen Freiwilligen haben die Armee von Anfang mit dem allen Notwendigen versorgt, ob es um Essen oder Ausrüstung ging.

Viele wichtige Bedürfnisse blieben aber trotzdem offen — so wie zum Beispiel die Belohnung der Soldaten, die eigenes Leben riskierten, um die territoriale Integrität des Landes zu beschützen. Zusammen mit den Gleichsinnigen hat der Journalist und Sammler Andriy Boyechko das Ehrenzeichen „Volksheld der Ukraine“ gegründet.

Dieses Ehrenzeichen ist komplett unabhängig von der Regierungsapparat, die leider immer noch ziemlich korrupt bleibt. Alles läuft über Facebook: die Ukrainer bewerben selber die Kandidaten, die aus ihrer Sicht geehrt sein müssen.

Die ersten Ehrenzeichen wurden während der Euromaidan für die ersten Verletzten erstellt, dann wurden die den Überlebten der Howaisk-Tragödie geschenkt. „Das ist ein Symbol des Respekts vom ukrainischen Volk zu den Soldaten“, — sagt Andriy. Zum heutigen Zeitpunkt wurde schon mehr als neun Tausend Ehrenzeichen erstellt, alles aus dem Silber, das die Ukrainer selber dem Andriy versenden.

Außerdem versucht Boyechko die Reha-Maßnahmen für die Soldaten durchzuführen. Eine davon ist das Reha-Programm in den Karpaten, wo die Veteranen viele Möglichkeiten haben, sowohl physiologische, als auch psychologische Probleme zu bekämpfen. Das zweite Projekt ist Reha Golf, das Andriy Anfang 2017 für die Veteranen und die Freiwilligen gestartet hat. Auch engagiert sich Andriy für die Kinder, die Opfer des Krieges geworden sind. So organisiert er zum Beispiel die Reisegruppen nach Bulgarien oder Karpaten

З сюжетом в голові і Карпатами у серці:

Карпатська Літературна Резиденція.

Ілона Ушеніна /
Ilona Ushenina

Краще гір можуть бути тільки гори, особливо якщо це Карпати. А уявіть собі, що Ви письменник, який хоче пірнути у цю неймовірну атмосферу і поєднати приємне з корисним —, а саме написати твір, натхненний мальовничим краєвидом. Вже другий рік поспіль це абсолютно реально завдяки мистецькому проекту **Карпатська Літературна Резиденція**.

Ідея створення належить Олені Созанській, директорці готельного комплексу “ТАОР Карпати”, на базі якого й розташована літературна резиденція. „Шлях до впровадження легким не був, оскільки прагнули відшукати оптимальний формат для цієї ідеї“, — розповідає куратор проекту, відомий український письменник **Богдан Коломійчук**. — „Ми перебрали десятки варіантів. За взірць взяли

європейські літературні резиденції. Адже за кордоном ця традиція існує вже давно. Як наслідок, наш проект залишається унікальним для України. І це, мабуть моя найприємніша згадка про першу резиденцію: Постійне відчуття того, що я очолюю новий

унікальний проект, який попри репліки скептиків виявився успішним.“

Автори-учасники відбираються спеціальним журі на конкурсній основі. Щоб подати заявку не обов’язково бути досвідченим автором, головне — це сам проект. Переможці конкурсу впродовж двох тижнів проживають у дерев’яному котеджі, на березі гірської річки. „Як на мене, кращої атмосфери годі й шукати. Звісно, окрім Карпат в Україні є багато інших гарних місць, але Карпати таки найкращі. Крім того, ми забезпечуємо триразове харчування і відшкодовуємо транспортні витрати“, — каже куратор, до обов’язків якого належить майже все: від побутових питань до організації творчих заходів.

Що входить до програми? Безліч можливостей і для відпочинку, і для роботи: літературні читання, дискусії, різні тренінги і просто спілкування. У гості в Карпати завітають відомі українські письменники, які поділяться своїм досвідом та дадуть поради щодо написання творів.

Чому Богдан Коломійчук радіє понад усе, очікуючи цьогорічну літературну резиденцію? Тому, що невдовзі в нашому куточку Карпат запанує фантастична атмосфера творчості, яку не порівняти ні з чим і не знайти деінде.

Цьогорічна Карпатська Літературна Резиденція відбудеться з 9 по 23 квітня ■

Was kann besser sein, als Berge? Wahrscheinlich nur Berge selbst, insbesondere wenn es Karpaten sind. Stellen Sie sich vor, Sie sind ein Schriftsteller, der in die zauberhafte Atmosphäre der Karpaten eintauchen und einen Roman schreiben, der durch diese unglaublich malerische Landschaft inspiriert wurde. Seit 2017 ist es absolut real — dank dem künstlerischen Projekt „Karpatische Literatur-Residenz“.

Die Idee der Residenz gehört Olena Sozanska, der Leiterin der Hotel-Anlage TAOR Karpaty, auf deren Gebiet sich die Residenz befindet. „Der Weg war nicht leicht, denn wir haben das optimale Format für diese Idee gesucht“, — erzählt Bogdan Kolomyichuk, der Kurator des Projekts und ein bekannter ukrainischer Schriftsteller. — „Wir haben Dutzende der Optionen durchgespielt, dabei haben wir uns auf die europäischen Literatur-Residenzen orientiert. Denn dort existiert diese Tradition schon seit Jahren. Nun bleibt die Karpatische Literatur-Residenz auch heute für die Ukraine ein einzigartiges Projekt.“

Die Teilnehmer der Residenz werden auf Basis eines Wettbewerbs durch eine Jury ausgewählt. Um ein Projekt einzureichen, muss man nicht zwingend ein erfahrener Autor sein. Die Gewinner werden zwei Wochen lang in den Cottages untergebracht, die sich auf den Ufern eines Bergflusses befinden. „Eine bessere Atmosphäre kann man sich kaum vorstellen. Selbstverständlich gibt es in der Ukraine auch andere schönen Orte, aber die Karpaten sind meiner Meinung nach die besten“, sagt der Kurator, zu denen Pflichten ziemlich alles gehört — von der Klärung organisatorischer Fragen bis zur Organisation künstlerischer Events.

Zum Programm gehören literarische Lesungen, Trainings, Diskussionen sowie einfach Austausch. Die Gäste sind die bekannten ukrainischen Schriftsteller, die mit den Teilnehmern eigene Erfahrungen teilen und ihnen Ratschläge für das Schreiben der Werke geben.

Worauf sich der Kurator des Projekts am meisten freut? Darauf, dass eine einmalige literarische Atmosphäre demnächst hier, in Karpaten, herrschen wird.

Die diesjährige Karpatische Literatur-Residenz findet vom 09. bis 23. April statt ■

Mit Handlung im Kopf und Karpaten im Herzen: Karpatische Literatur-Residenz

▲ Богдан Коломійчук, куратор проекту
Bogdan Kolomyichuk, der Kurator des Projekts

Mindfulness

Ми живемо в постійному стресі, навіть не усвідомлюючи цього. Зранку дзвенить будильник, і ти підстрибуєш, потім на льоту збираєшся, бо вже спізнюєшся, ідеш в забитий маршрутці, де тобі боляче наступать на ногу, забуваєш вдома сніданок, потрапляєш шефу під гарячу руку. І от ще тільки дев'ять година ранку, а ти вже знервованій на десять з десяти. Що ж, якщо варіант переїхати жити в безлюдний гірський монастир не для тебе, то представляю практику **mindfulness**.

Як часто тобі трапляється вийти з довівки, а потім не знати, чи зачинені двері? Або бездумно гортати стрічку новин на Фейсбуці? Чи сидіти в кафе з другом і витати у хмарах, не чуючи, про що йде мова? Отож-бо. Усе це елементарні приклади щоденної неусвідомленості, проти якої і виступає **mindfulness**. А тепер по черзі:

Що воно таке, mindfulness?

Mindfulness (слов'їною “усвідомленість”) — це жити тут і зараз. Це відслідковувати і розуміти свої почуття та дії у ту мить, коли вони „трапляються”. В клінічній терапії цю практику знають та використовують уже понад 30-ть років, а от „в люди” вона вийшла відносно недавно.

Піку своєї популярності досягла у 2017-му, коли і перетворилась для багатьох зі звичайної техніки на цілий спосіб життя.

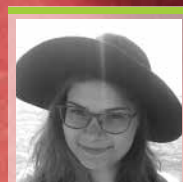
Нащо мені здалась та усвідомленість?

Так думала спочатку і я. А потім почала її потрохи практикувати і помітила зміни. По-перше, я набагато спокійніше сприймаю різні неприємні життєві події (серед яких і переповнені автобуси, і розлита на коліна кава, і невдале побачення). По-друге, мене набагато складніше розчарувати чи засмутити, а от радість приносять навіть найменші дрібнички. Окрім того, я тепер набагато краще розумію себе, свої потреби, бажання та цілі.

Як досягти усвідомленості?

Практикувати її, як би банально це не звучало. Зосереджуй увагу на тому, що робиш у цю саму мить, та не блукай джунглями власної свідомості. Чистиш зуби, то відчуй смак пасти, шкребіння щетинок на зубах, свіжість ментолу на язичку (чи з чим там у тебе паства). Питай себе, чому саме ти відчуваєш ту чи іншу емоцію. Зазвичай ми хібно пояснюємо собі причини поганого настрою,

а тому не можемо і запобігти йому. Найпростіша вправа, з якої і я починала — дихання. Його потрібно не контролювати, а відчувати. Дихаєш зараз животом чи грудьми? Швидко чи повільно? Дихаєш глибоко? Скільки рахунків іде на вдих, а скільки на видих? **Mindfulness** — це, здавалося б, така дрібничка, але вона може в рази покращити те, що називають якістю життя. Та й цпасть та спокою привалить, то ж не гайте часу та починайте практикувати! ■

Світлана
Коржавина/
Svitlana
Korzhavina

ACHTSAM UND GLÜCKLICH
Stressniveau ist in unserem Leben ständig erhöht, auch wenn wir es selbst nicht immer merken. Uns nervt alles: Frühes Aufstehen, zu heißer Kaffee, zu kaltes Wetter, zu nette Verkäuferin und zu böser Chef. Und wenn ein Umzug in das Bergkloster für Sie zu hart wäre, habe ich eine andere Lösung — Mindfulness.

WAS IST DAS?

Mindfulness oder Achtsamkeit bedeutet hier und jetzt zu leben, eigene Handlungen und Gefühle in dem jetzigen Moment wahrzunehmen. Achtsamkeit gibt es schon lange, aber letztes Jahr ist sie zum Trend der Stunde geworden.

Sie ist auch wissenschaftlich bewiesen und wird sogar in der Psychotherapie benutzt.

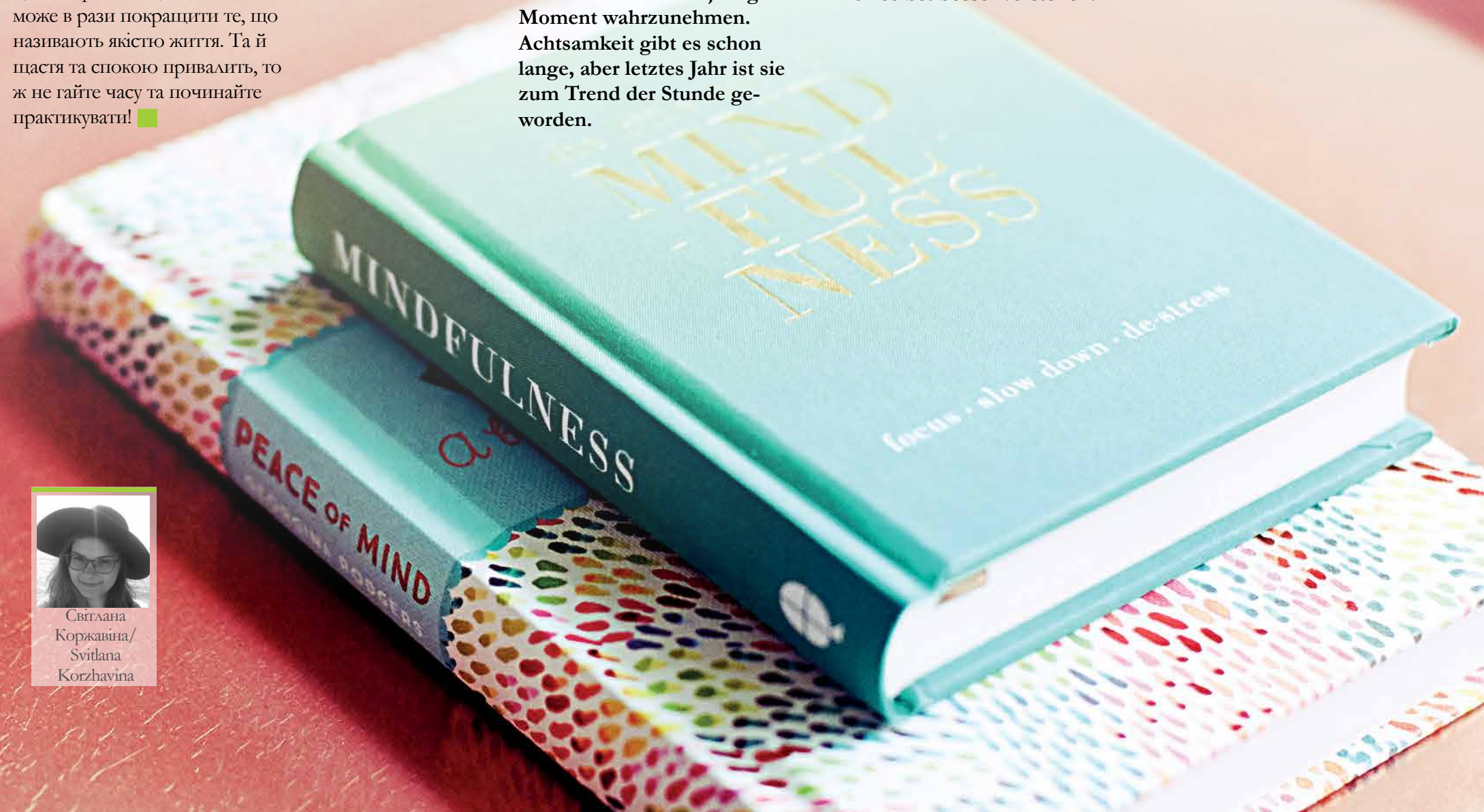
WOZU IST SIE GUT?

Diese Frage habe ich mir am Anfang auch gestellt, aber bereits nach ein paar Übungen merkte ich Veränderungen. Es ist nicht mehr so einfach, mich aus der Bahn zu werfen, ich bin immer gut drauf und kann mich jetzt viel mehr über kleine Dinge freuen. Meine Gefühle, Motivation und Bedürfnisse sind für mich kein Geheimnis mehr, ich kann mich selbst besser verstehen.

WIE FUNKTIONIERT SIE?

Einfach üben. Sich auf den Zahnpasta-Geschmack konzentrieren, sowie auf die Bewegung der Zahnbürste auf den Zähnen. Sich auf das Hier und Jetzt beziehen und die Gedanken nicht in die Ferne schwingen lassen. Das einfachste wäre eine Atmung-Übung: Man nimmt eigene Atmung wahr, ohne sie dabei zu kontrollieren.

Mindfulness heißt es im Hier und Jetzt leben, glücklich und ruhig sein. Also, mach mit! ■

MILLENNIALS

Generation Y

2017 рік був суцільним роком ювілеїв моїх друзів, майже щомісяця фейсбук нагадував, що тому/тій чи іншому/іншій «стукнуло» тридцять. Зрештою, в листопаді і я долучилася до гурту тридцятирічок. Такий своєрідний рубіж змусив децю проаналізувати той стан, якого досягли всі ми, народжені в 1987-му. Нас називають **мільеніалами**, проте хто це такі, з українського сегмента інтернету майже неможливо зрозуміти – жодної серйозної публікації, лише якісь стереотипні закиди, змішування понять «покоління», «субкультура»,

«стиль життя». Відомості про українських мільеніалів можна хіба що витягти аналітичним шляхом з багатьох публікацій з хештегом #перемога, адже практично всі історії успіху – це про моїх однолітків, які за три десятки років встигли отримати досвід – шляхом проб та помилок, створити якийсь продукт та реалізувати себе у різноманітний спосіб (переважно абсолютно незалежний від держави).

Проте, справді розроблена ця тема давно є в американській політичній науці. Адаже У. Штраусс та Н. Хау, чітко передбачали, що наприкінці 2000-х саме наше покоління (в США вони вели мову про народжених починаючи з 1982-го – часів раннього Рейгана) здійснить справжню «революцію» в світовому масштабі, зайнявши ключові позиції в політиці, економіці, культурі та технологічній сфері. Після книги «Millennials are rising», гортаючи фотографії своїх подруг у фейсбук, які з дитинства продовжують навчатися, перекваліфікуються, проводять важливі зустрічі та захищають дисертації, я замислилася про те, що такі так, мої мамі таке і не снилося. Те, що здавалося абсолютною нормальністю в часи молодості моєї мамі (та всіх наших батьків, яким на 30-річчя припало «лике 90-ті») – працювати на 3 роботах і не бачити дітей, лишивши їх на бабусь, тягнути на собі побут, літні розчарування в чарці, і при цьому виглядати як принцеса Ліана – не просто екстремальні конкретні історичні умови. Це алгоритм мислення цілого покоління. Це те, що, принаймні в нашій країні, справді об'єднує схід і захід, північ і південь. Чи це суто український феномен? Авжеж, ні. Копнувши ще трохи глибше, натрапила на дослідження німецьких дослідників економістів з Roman Herzog Institute, які розширюють межі покоління «Y»; до нього відносять тих, хто народився між 1980 та 1995 роками. «Порівняння опитувань серед молоді 1980-1990-х та 2000-2010-х років демонструють:

зміни соціальної структури та ринку праці, розмивання понять «верх-низ», «центр та периферія» суспільства, тенденція до запиту суспільства знання, цифрові виклики та мультимедіа-революцію. З одного боку, одночасно процеси конвергенції та дивергенції відповідно до досягнень, ефективності, з іншого боку – певне повернення до витоків – пошук якоря, безпеки, постійності та навіть певного сповільнення, а також нової інтерпретації традиційних цінностей та вибіркового ідеалізму.» Основним бажанням представників покоління «Y» стає бажання гармонії, що доповнюється індивідуалістичним сприйняттям цінностей та професійним завзяттям. Відповідно, саме роботодавцям доводиться пристосовуватися, аби запропонувати привабливі робочі умови для молоді, а не навпаки. Дослідження інституту Кінбаума виявило: Успіх та кар'єра названі кожним другим опитаним як дуже важливі в житті. Проте фокус на кар'єрі визначається як важливий за умов, що немає потреби приносити в жертву заради неї сім'ю та спілкування з друзями. Зафіксовано чіткий поворот від сприйняття кар'єри як самоцілі до звертання до таких взірців, які дозволяють поєднувати кар'єрне зростання та приватні інтереси та обов'язки. Цінність роботи починає поступатися можливості особистого розвитку та почуттю змістовності діяльності.

У цих ціннісних орієнтаціях я впізнаю і себе, і своїх однолітків – як з України, так і з Європи

2017 war als Jahr der Jubiläen meiner Freunde gekennzeichnet worden, fast jeden Monat erinnerte mich Facebook an den Geburtstag von jemandem, der/die gerade 30 geworden war. Schließlich wurde im November auch ich 30. Dieses Ereignis zwang mich zur Analyse, was wir, 1987 geborene, so alles geleistet haben. Wir werden Millennials genannt, aber was das bedeutet, ist aus ukrainischsprachigen Webseiten völlig unklar. Keine ernsthafte Forschung ist zu finden, nur Klischees und Mischung aus Begriffen „Generation“, „Subkultur“ und „Lebensstil“. Alles was man über Millennials rausfinden kann – rein analytisch – aus

zahlreichen Artikeln mit dem Hashtag #sieg, da fast alle Erfolgsgeschichten sind die Geschichten von meinen Zeitgenossen, die in 3 Jahrzehnten Erfahrungen sammeln, irgendein Produkt kreierten und sich verwirklichten (meistens ganz unabhängig vom Staat). Englischsprachige Suche dagegen zeigte, wie gut aufgearbeitet dieses Thema in der amerikanischen Politikwissenschaft ist. W. Strauss und N. Howe sagten voraus, noch in den Zeiten, als wir die Schule besuchten, dass am Ende der 2000er Jahre genau unsere Generation (in den USA ging es um die in 1982 geborenen – in den Zeiten von frühen Reagan) wahre Revolution machen würde –

sobald die Schlüsselpositionen in der Politik, Wirtschaft, Kultur und IT-Branche besetzt werden. In zahlreichen Artikeln wiesen die Amerikaner darauf hin, dass die ethischen Orientierungen sich grundsätzlich ändern. Jetzt sehe ich meine Freundinnen, die auch mit den Kindern aktiv bleiben – machen ihr Studium fertig, wechseln den Beruf, besuchen wichtige Veranstaltungen und sogar promovieren. Meine Mutter könnte davon nur träumen. Was ganz normal in den 90ern aussah – 3 Jobs zu haben und deswegen Kinder nicht mehr sehen zu können, den ganzen Haushalt, Kinder und auch oft den Mann zu bedienen, und wie Lady Di auszusehen – sind keine extreme konkrete historische Bedingungen. Das ist die Denkweise der Generation. Zumindest in unserem Land verbinden Ost und West, Nord und Süd. Ist es rein ukrainisches Phänomen? Natürlich nicht.

Die deutschen Forscher vom Roman Herzog Institut erweiterten Generation Y – und zählen die zwischen 1980 und 1995 Geborenen dazu. „Gegenüber den Wertewelten der 1980er und 1990er Jahre diagnostiziert die Sinus-Milieu-Studie für die 2000er und 2010er Jahre eine Reihe von strukturellen Veränderungen. Dazu gehören demografische Verschiebungen, Veränderungen in Sozialstruktur und Arbeitswelt, ein Auseinanderdriften von „oben und unten“, von Mitte und Peripherie, eine Tendenz zur Wissensgesellschaft mit einer Multimedia-Revolution und zu einer digitalen Spaltung. Es komme einerseits zu „Wertekonvergenzen und -divergenzen hinsichtlich Leistung und Effizienz,

Pragmatismus und Nutzenorientierung, Multioptionalität und Multitasking“, andererseits aber auch zu einer Rückbesinnung („Regrounding“) in Form einer „Suche nach Anker, Halt und Geborgenheit, Nachhaltigkeit und Entschleunigung sowie zu einer Neuinterpretation traditioneller Werte, neuen Wertesynthesen und einem selektiven Idealismus“

Eine Studie auf Basis einer Befragung von 601 Studierenden im November 2014 kommt zu folgenden wesentlichen Erkenntnissen (Kienbaum Institut):

- Erfolg und Karriere werden von jedem zweiten Befragten als sehr wichtig im Leben erachtet.
- Der Fokus auf Karriere gilt allerdings nur unter der Randbedingung, dass Familie und Freunde nicht mehr aufgegeben werden müssten.
- Es zeigt sich eine Abkehr von einer Karriereorientierung, die auf rein extrinsischen Anreizen basiert, und eine Hinwendung zu Karrieremustern, die sich mit privaten Interessen und Verpflichtungen vereinbaren lassen.

Hier erkenne ich mich und meine Zeitgenossen aus der Ukraine und Europa ■

Antonina Stryapko, 2-Fache Mutter und PhD

ТОП 5 українських фільмів TOP 5 ukrainischer Filme

за авторством Олени Богатиренко та перекладом Анни Гуцалюк

Кіборги Cyborgs

режисер: Сеїтаблаєв Ахтем
в ролях: В'ячеслав Довженко,
Макар Тихомиров, Андрій Ісаєнко
прем'єра: 7 грудня 2017

У 2014 році в наше життя увійшло слово „кіборги“. Раніше ми знали, що „кіборги“ – це люди-машини з фантастичних фільмів і книжок. Тепер світ знає, що це звичайні українські хлопці, які 242 дні, з літа 2014, стояли на захисті Донецького аеропорту. Залізо та бетон не

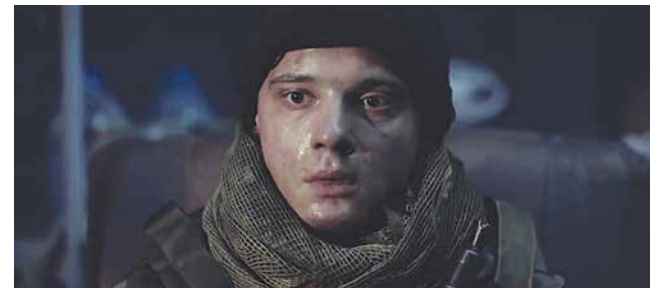
витримали. Люди встояли.

Фільм зняв українсько-кримськотатарський режисер Ахтем Сеїтаблаєв. Коли у 2013 на екрани вийшла його кінострічка „Хайтарма“ про другу світову війну, він ще не знав, що наступного року увесь світ дізнається про агресію північного „брата“

проти України, а йому прийде-ся розповідати про це усьому світові з екранів кінотеатрів.

Дивитись фільм важко, але потрібно. Щоб зрозуміти реальність і зробити усе можливе, щоб страшні події цієї війни не повторились ніколи.

Wenn jemand früher das Wort Cyborg verwendete, dachten wir an die Halbmaschinen-Halbmenschen aus den Filmen und Büchern. Heute denken wir an die ukrainischen Soldaten, die 242 Tage den Donezker Flughafen verteidigt haben. Der Regisseur Akhtem Seitablayev verewigte diese traurige Geschichte in einem Film. Es ist sehr schwer, sich diesen anzusehen, aber wichtig, um sich der Realität bewusst zu werden und alles Mögliche zu tun, damit diese schrecklichen Ereignisse nie wieder passieren.

Гніздо горлиці

The Nest of the Turtledove

режисер: Тарас Ткаченко
в ролях: Римма Зюбіна, Віталій Лінецький, Мауро Чіпріані
прем'єра: 10 листопада 2016

Режисер Тарас Ткаченко зняв пронизливу і чуттєву стрічку про українських жінок-заробітчанок, які поїхали в Європу, шукати кращої долі та грошей.

Фільм знятий у найкращих традиціях українського кінематографа. На жаль, стрічка довго йшла до глядача і на час прем'єри виконавця однієї з головних ролей – актора Віталія Лінецького вже не було

в живих. Крім нього у фільмі зіграли прекрасні акторки Римма Зюбіна, Наталя Васько, актор Микола Боклан.

Фільм отримав Гран-прі Одеського кінофестивалю і шість нагород Національної кінопремії „Золота дзига“. Можливо, саме з цієї стрічки, почались зміни в українському кінематографі й „Оскар“ вже скоро не буде недосяжним призом.

Der Film erzählt die Geschichte der Frauen, die nach Europa auf der Suche nach besserem Leben gezogen sind. Er ist in den schönsten Traditionen der ukrainischen Cinematographie gemacht worden, wofür er auch mehrfach ausgezeichnet wurde – unter Anderem durch Grand Prix des Odessa Filmfestivals und sechs Auszeichnungen des Nationalen Kinopreisverleihs.

Інфоголік

Infogolik

режисер: Валентин Шпаков, Владислав Климчук
в ролях: Євген Янович, Олег Маслюк, Олена Борозенець
прем'єра: 2 березня 2017

Інфоголік – легкий і веселий комедійний фільм, знятий авторами „Мамахохотала шоу“ на українському ТБ. Це фільм про сучасних нас. Ми, як і головний герой стрічки, вже не уявляємо наше життя без інтернету, соціальних мереж та постійного читання новин. Перенавантаження інформацією призводить

до того, що ми не помічаємо реального життя, втрачаємо відносини і почуття. „Інфоголік“ знімали в Києві і, якщо ви хочете закохатися в нашу прекрасну столицю, дивіться цю стрічку. Радимо не тільки для відпочинку, а й для того, щоб зрозуміти, що в реальності все не зовсім так, як у віртуальному житті.

Eine leichte und witzige Komödie über jeden einzelnen von uns, produziert von den Machern einer Comedy-Show auf dem ukrainischen TV. Im Mittelpunkt befindet sich die moderne Gesellschaft, die sich die Welt heute ohne Internet, soziale Netzwerke und ständiges Lesen von irgendwelchen Nachrichten nicht vorstellen kann. Die Gesellschaft, die durch virtuelle Welt das reale Leben im hier und jetzt nicht wahrnimmt und die echten Gefühle und Beziehungen verliert. Ein absolut empfehlenswerter Film, um zu reflektieren, dass die Realität doch etwas anders ist, als die Online-Welt.

Поводир

Der Blindenführer

режисер: Олесь Санін
в ролях: Станіслав Боклан, Антон Грін, Олександр Кобзар
прем'єра: 16 листопада 2014

Фільм про події в Україні на початку тридцятих років XX сторіччя, знятий українським режисером Олесем Саніним, який відомий глядачам за роботою над стрічкою „Мамай“. Одну з головних ролей зіграв чудовий актор Станіслав Боклан. Дивинися і розумієш – держава, яка мала назву СРСР – найжахливіше створіння, яке хотіло тільки знищити усе живе, розумне і людяне.

Не дивлячись на те, що фільм розповідає про страшні часи репресій, залякування, знущання, стрічку дивинися одним подихом. „Поводир“ змушує плакати, співчувати героям та замислюватися про життя і нашу історію.

Das fesselnde Drama des Regisseurs Oles Sanin erzählt über die Ereignisse der 30er Jahre des XX. Jahrhunderts in der Ukraine – die Zeit der Repressionen und Verfolgungen.

Der Streifen lässt den Gefühlen und Tränen den freien Lauf und zwingt seine Zuschauer über den Sinn des Lebens und eigene Geschichte nachzudenken.

Чужа молитва

Lebendiges Gebet

режисер: Сеїтаблаєв Ахтем
в ролях: Лілія Яценко, Andrian Zwicker, Atzmon Wirzer Shmuel
прем'єра: 18 травня 2017

Ще один фільм режисера Ахтема Сеїтаблаєва, який вийшов на екрани до дня депортації кримськотатарського народу 1944 року.

Але розповідь йде не про цю подію, а про те, як під час другої світової війни кримськотатарська молода дівчина Саїде врятувала в Бахчисарай від загибелі єврейських дітей, видаючи їх за кримських татар. Зворушлива і пронизлива історія про людяність і любов до життя. Після виходу фільму на екрани було декілька суперечок, чи взагалі існувала така історія. На жаль, дуже багато матеріалів про події того часу були знищені і стверджувати це зараз на 100% не можна.

Ein weiteres spannendes Kinowerk von Akhtem Seitablayev, das zum Jahres der Abschiebung des krimtatarischen Volkes von 1944 veröffentlicht wurde. Jedoch zeigt der Film das Jahr 1942, in dem ein junges krimtatarisches Mädchen die jüdischen Kinder von der Verfolgung und dem sicheren Tod rettet. Eine ergreifende Geschichte über die Menschlichkeit und Liebe für das Leben.

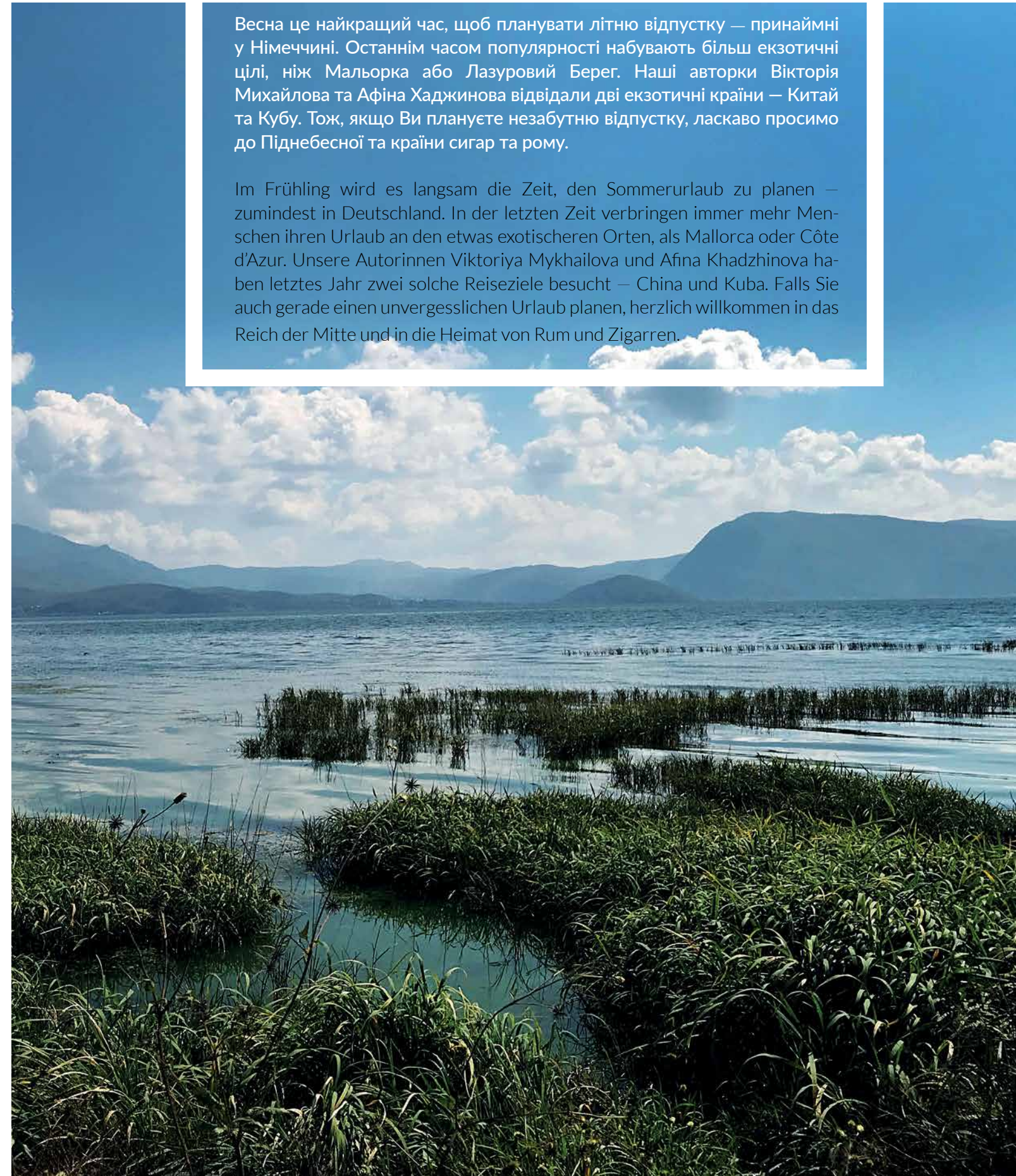
GRAPHIC DESIGNER WANTED

Команда Gel[:b]lau шукає креативного фахівця з відчуттям смаку, який отримує задоволення від дизайну та готовий приєднатися до нашої дружньої команди на добровольчій заснові. Вимоги: володіння графічним редактором Adobe(Indesign, Photoshop, Illustrator), досвід у підготовці макетів до друку та наявність портфоліо. Наші контакти: red@gelblau.net.

Весна це найкращий час, щоб планувати літню відпустку — принаймні у Німеччині. Останнім часом популярності набувають більш екзотичні цілі, ніж Мальорка або Лазуровий Берег. Наші авторки Вікторія Михайлова та Афіна Хаджинова відвідали дві екзотичні країни — Китай та Кубу. Тож, якщо Ви плануєте незабутню відпустку, ласкаво просимо до Піднебесної та країни сигар та роуму.

Im Frühling wird es langsam die Zeit, den Sommerurlaub zu planen — zumindest in Deutschland. In der letzten Zeit verbringen immer mehr Menschen ihren Urlaub an den etwas exotischeren Orten, als Mallorca oder Côte d'Azur. Unsere Autorinnen Viktoriya Mykhailova und Afina Khadzhinova haben letztes Jahr zwei solche Reiseziele besucht — China und Kuba. Falls Sie auch gerade einen unvergesslichen Urlaub planen, herzlich willkommen in das Reich der Mitte und in die Heimat von Rum und Zigarren.

Досить довго для мене прикметник „китайський“ був синонімом „поганої якості“. Тому дізнавшись про заплановану подорож до Китаю, я почала уявляти собі країну трохи схожу на базар „Барабашово“ у Харкові.

Довгі ряди дешевого, синтетичного одягу та їжа з глютаматом. Я чомусь була впевнена, що знаю про Китай все. Тому навіть не поцікавилася історією і не купила путівник. Через кілька годин після прибуття я повністю змінила свою думку, і зрозуміла, що не маю жодного уявлення про звички, традиції та культуру Піднебесної.

Китай — це дійсно країна контрастів. Тут можна зустріти все: соціалістичні міста під сірими хмарами, нові безлюдні села, сучасні перенаселені мегаполіси та природа, від якої захоплює подих.

Китайці вважають місто з населенням у сім мільйонів лише маленьким провінційним містечком. Вони поважають свої традиції та знають історію. Звісно, я не можу точно сказати, чи всі мешканці Китаю знають історію своїх родин. Але майже всі, з ким познайомилася, починали розмову з розповіді про один з п'ятдесяти шести офіційно визнаних етносів, до якого вони належать. Деякі з них мають багатовікові традиції та власну мову, якою розмовляють лише вдома.

КИТАЙ: між соціалізмом та культурною революцією

Подорожуючи Китаєм можна опинитися у готелі з мишами на третьому поверсі, в якому на сніданок подаватимуть ледь теплу розчинну каву і зупу з невідомими європейцю інгредієнтами. Але ці побутові негаразди забуваються під час відвідування тибетського монастиря та танців на центральній площі села. На вулицях можна зустріти студентів-художників, які малюють старі храми і собак, які неквапливо шукають собі їжу.

У великих містах життя зовсім інше. Воно швидке, яскраве, сучасне. В оптиці можна купити модну оправу, а готові окуляри забрати через тридцять хвилин. У хіпстерських кав'ярнях можна замовити молочний чай з трояндами або страву, що нагадує українські вареники.

Одного суботнього вечора я вирішила прогулятися центром міста, який вражає кількістю храмів. Перед тим гід пояснила мені, що у цьому місті кілька річок, і тому заблукати майже неможливо. Щоб повернутися у готель, просто треба знайти одну з рік та йти повз неї. Але я таки заблукала й опинилася у лабіринті вузьких провулків. Будиночки у цих провулках були старі, двоповерхові. На першому поверсі знаходилися переповнені ресторани та бари. Навіть перед

вікнами юрбилася молодь, яка знімала на смартфони відео майже оголених дівчат, що всередині танцювали table dance. А на вході у цей квартал стояли будки, з яких виглядали партійні працівники у формі та з червоними прапорами. І я знову здивувалася, як у цій країні поєднується несумісне: поради Лідера протягом лінійки перед початком роботи, хендмейд крамнички з витворами мистецтва, переповнені бари з напівоголеними дівчатами та постійні роздуми мешканців Китаю про історію та його майбутнє.

Країна лише кілька десятиліть тому пережила культурну революцію, але попри це швидко розвивається в усіх галузях. Одного разу потрапивши сюди ви обов'язково будете шукати привід для повернення. Китай назавжди залишає глибокий слід у душі. Гарної вам подорожі та незабутніх вражень! ■

CHINA: zwischen Sozialismus und Kulturrevolution

Vor meiner Reise nach China dachte ich, dass ich schon alles über dieses Land weiß, und habe mir nicht mal einen Reiseführer besorgt. Wenige Stunden nach der Anreise habe ich festgestellt, dass ich total falsch lag und weder die Bräuche, noch Kultur und Traditionen dieses Landes kenne. Ganz schnell hat sich meine Meinung über China ein und für alle Male geändert. Hier kann man auf alles treffen: sozialistische Städte unter den grauen Wolken, neue unbewohnte Dörfer, überfüllte Metropolen und — die Natur, die einem den Atem raubt.

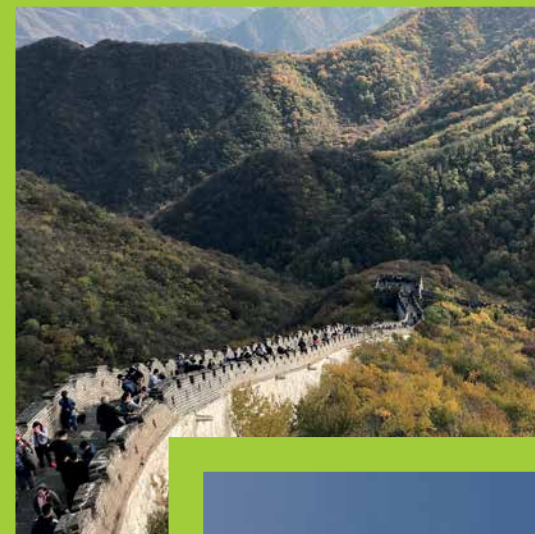
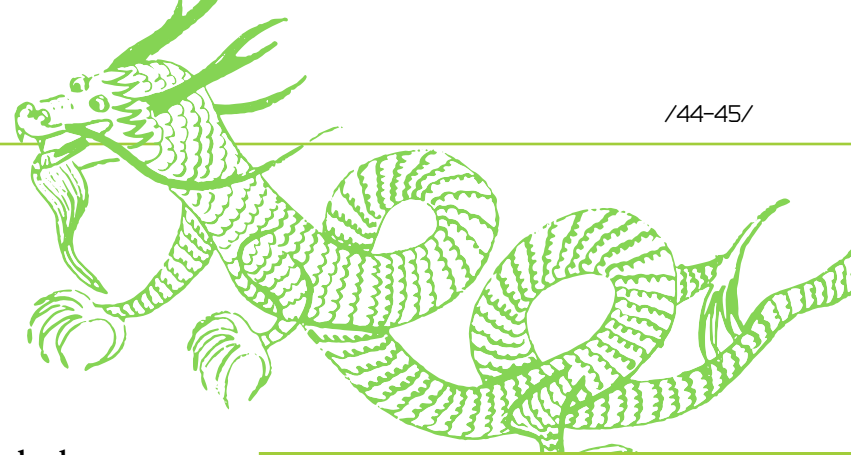
Die Chinesen kennen tatsächlich ihre Geschichte und respektieren ihre Traditionen. Ich bin nicht sicher, ob wirklich jeder die Geschichte seiner Familie kennt. Aber sehr viele Menschen, denen ich auf meiner Reise begegnet bin, begannen das Gespräch mit der Geschichte einer der 56 offiziell anerkannten Ethnien, zu der sie entsprechend gehören. Viele von ihnen haben sogar eine eigene Sprache, auf der sie nur zuhause sprechen.

Auf der Reise findet man sich schnell in einem Hotel mit Mäusen, in dem zum

Frühstück der lauwarme Kaffee und eine Suppe aus den einem Europäer unbekannten Zutaten serviert werden. Das spielt jedoch keine Rolle mehr, sobald man ein Kloster besucht oder das Tanzen auf dem zentralen Dorfplatz beobachtet.

Während eines Spaziergangs habe ich mich verlaufen und in einem Labyrinth der engen Gassen mit alten Häusern gefunden. In den Erdgeschossen befanden sich Bars und Restaurants, die voll mit Besuchern waren. Sogar vor den Fenstern bildete sich Menge aus den jungen Menschen, die mit ihren Smartphones Table-Dance drin gefilmt haben. Zeitgleich befand sich am Eingang in die Viertel die Kontrollposten mit den uniformierten Partei-Beamten.

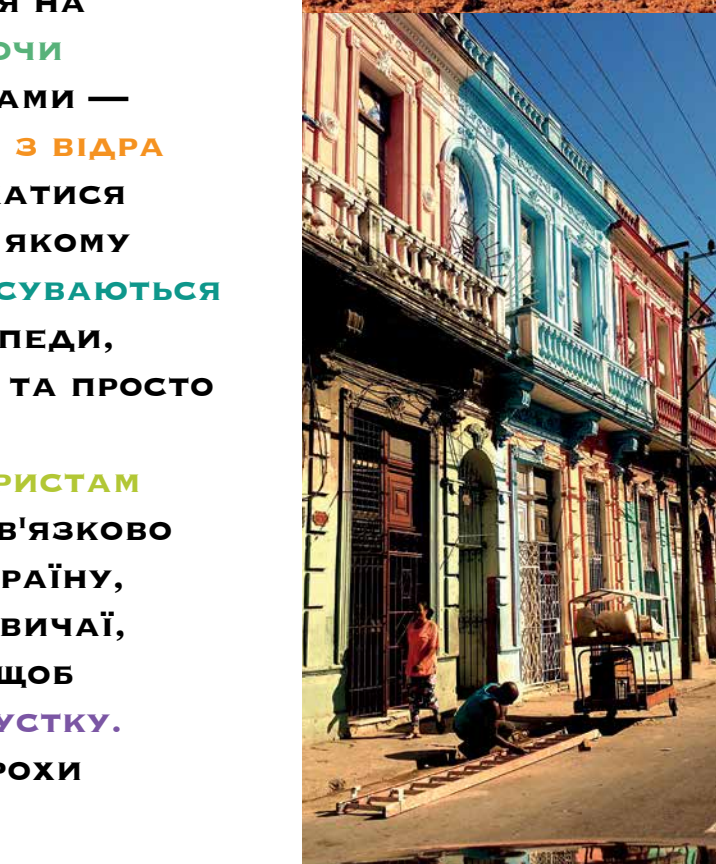
China hat erst vor wenigen Jahrzehnten die Kulturrevolution erlebt, dennoch entwickelt sich das Land rasant in allen Bereichen. Sie werden unbedingt zurück kommen wollen, wenn Sie es zumindest ein Mal besuchen, denn China wird sicher eine unvergessliche Spur in Ihrem Herzen hinterlassen ■

Вікторія Михайлова/
Viktoriya Mychaolova

КОЛО РИТНА КУБА

БАГАТО ХТО МРІЄ ВІДВІДАТИ КУБУ. **ПОКУРИТИ СИГАРУ**, змочивши її в **РОМІ АБО МЕДІ**, ПОКАТАТИСЯ НА РІУМОУТН, **ГУЛЯЮЧИ СТАРИМИ** ВУЛИЧКАМИ — НЕ БУТИ **ОБЛИТИМ З ВІДРА** З БАЛКОНА, ПРОЇХАТИСЯ ПО **АВТОБАНУ**, НА ЯКОМУ ОДНОЧАСНО **ПЕРЕСУВАЮТЬСЯ** МАШИНИ, ВЕЛОСИПЕДИ, **КІНСЬКІ УПРЯЖКИ** ТА ПРОСТО ПІШОХОДИ! ПОТЕНЦІЙНИМ **ТУРИСТАМ** МОЯ **ПОРАДА**: ОБОВ'ЯЗКОВО ПОЧИТАЙТЕ ПРО КРАЇНУ, ЇЇ **ОСОБЛИВОСТІ**, ЗВИЧАЇ, ПОГОДУ І КОМАХ, ЩОБ **ПОКРАЩИТИ ВІДПУСКУ**. Я ВАМ В ЦЬОМУ ТРОХИ **ДОПОМОЖУ**.

ЖИТЛО

Кубинці дуже гостинні господарі. Задача в оренду житлоплощі (*casa particular*) — важливе фінансове джерело для місцевого населення. Ви в кожному містечку знайдете собі хорошу кімнату, за винятком туристичних місць. Крім кімнат різних ступенів комфорту, вам обов'язково запропонують сніданок, обід або вечерю. На відміну від ресторанів, вдома завжди дуже смачно, і порції за розміром відповідають голоду середньостатистичного туриста. До того ж, меню можна обговорити! Майте на увазі, що таким чином ви ще більше підтримайте кубинців. Обов'язково звертайте увагу на опис помешкання та відгуки: куріння в приміщенні може бути дозволено, гаряча вода 24 години на добу і справна сантехніка є далеко не в кожному будинку! Вентилятор дуває комарів, а холодильники гучні!

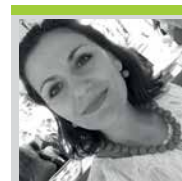
ЩО Ж СМАЧНЬКОГО ПОЇСТИ?

Не чекайте на вишукані страви. Курка, свинина, рис, квасоля, кілька видів коренеплодів, кукурудза і помідори. Найвідоміше блюдо Куби — Ропя В'єха — рис з яловичиною. Однак для туристів є ще морепродукти: лангуст та креветки. У народі лангуста називають морською куркою! Смакота! Справжні ласощі — це фрукти! Гуаява, папайя, манго, ананас з європейськими не порівняти! Сік з гуаяви вранці — вітамінна бомба на весь день!

І, ЗВИЧАЙНО Ж, ЩО ОБОВ'ЯЗКОВО ПОДИВИТИСЬ!

Тринідад. Місто — музей! Колоніальний стиль, старі машини, візки з фруктами і хлібом. Строкаті фарби, високі стелі, гойдалки на дахах будинків. Двері в квартири найчастіше відкриті: стара кубинка на крісло-гойдалці дивиться телевизор, на вулиці біля вхідних дверей стоїть стіл, за яким чоловіки грають в доміно. Життя все на долоні, і почуття, ніби час зупинився. Все якимось по-справжньому, без «хештегів».

Віньялес. Незвичайна місцевість, пронизана запахом тютюну! Прогулянка на конях тютюновими плантаціями — обов'язковий пункт програми. Уявіть собі: сонце, спека, червоне поле, два запряжених мула і фермер з величезною сигарою — колорит, та й годі! А кавові плантації! Заирнути у виробництво кави і, не тільки дізнатися про цей процес, а й насолодитися еспресо з медом та ромом! Ви будете приємно здивовані. Про Кубу можна писати багато! Але подивитися її своїми очима — ще краще, ніж читати на сторінках журналу. Тож покваптеся побачити цей чудовий острів і відчутти справжній кубинський ритм життя, поки туризм не залишив свій слід на кожному камені ■

Афіна Хаджинова / Afina Khadzhyanova

K U B A KOLORIT KAFFEE

Viele Menschen träumen von der wunderschönen karibischen Insel Kuba; vom Duft der Zigarren, von den Oldtimer-Schätzen, von alten Straßen voller Leben, von einer chaotischen Autobahn, auf der sich zugleich Autos, Fahrräder, Pferdekutschen und Fußgänger tummeln.

Der authentische kubanische Lebensrhythmus scheint derzeit davon unbeeindruckt zu bleiben – wer weiß aber, wie lange noch?

Viele Städte sind wie große Museen der Kolonialzeit: Extrem hohe Decken, bunte Wandfarben, geschmiedete Balkone und

Fenstergitter, schmale Treppen, alte dunkle Holzmöbel. Die Eingangstüren bleiben oft geöffnet: Eine ältere Kubanerin sitzt auf einem Schaukelstuhl vor einem brüllenden Fernseher und die Männer spielen Domino direkt auf der Straße, gleich am Hauseingang. Die Musik ist von überall zu hören, Kinder spielen auf der Straße, es riecht nach Essen. Das Leben ist hier echter denn je und die Zeit ist stehen geblieben. Alles ist viel realistischer als gewohnt, ohne Hashtags oder Instagram-Filter.

Auch Naturliebhaber werden begeistert sein. Regenwälder voller Palmen, Lianen, afrikanischen Tulpen, Fici und Bambusse oder breite Tabakfelder bieten wunderschöne Wanderwege mit Bademöglichkeiten in natürlichen Seen bei den Wasserfällen oder sogar in den Höhlen. Diverse Vogelarten wie Kolibris, Spottdrosseln oder Toco-tocos können beobachtet werden, und Eidechsen, Kröten und sogar Schlangen können gesichtet werden.

Nicht die Kaffeeplantagen vergessen! Besuchen Sie die kleinen Hauskaffee-Produktionen und erfahren Sie nicht nur über den Herstellungsprozess, sondern probieren Sie auch Espresso mit Honig und Rum! Sie werden angenehm überrascht sein ■

Diesem lebensfreudigen Lemberger Quartett danke ich für das Kennenlernen von Jazz. Natürlich wusste ich schon seit langem, dass Jazz eine wunderschöne stylische hörensvalue Musik ist. Aber ich konnte nicht mehr als ein paar Lieder von Armstrong ertragen. Da gab es noch einen Jazzabend von der Solomin-Band in Mohyla-Akademie in Kyiw. Dennoch erst als ich Lviv Clarinet Quartet live hörte, war ich wirklich von Jazz berührt.

Сергій Кандул /
Serhij Kandul

Lviv Clarinet Quartet

Цій життєрадісній львівській четвірці я завдячую своїм знайомством з джазом. Ні, звичайно, я давно знав про те, що джаз — це чудова стильна музика, яку варто послухати, але витримати понад двох пісень від Луї Армстронга в мене ніяк не виходило. Ще був якийсь вечір джазу у Могіляниці із Соломін-Бенд, але лише почувши наживо Lviv Clarinet Quartet, я по-справжньому зустрівся з джазом.

Хлопці, як так вийшло, що ви зібралися і вирішили разом грати джаз?

Звичайно, коли спочатку заснували квартет, не було на меті виконувати тільки джазову музику. Почали з класики. Оскільки всі четверо працюємо в оперному театрі, то спробували пограти разом. Так і заснували квартет.

У кого виникла ідея простої та влучної назви „Lviv Clarinet Quartet“?

Назва квартету склалась сама по собі. Вона ніби й гучна, але разом з тим ідентифікує, що ми з України, а саме зі Львова. А от склад такого ансамблю на професійному рівні — рідкість не тільки в Україні.

Зазвичай джазовий колектив годі уявити без фортепіано та контрабасу. У вас у команді чотири кларнети. Розкажіть трохи про ваш інструмент.

Кларнет — інструмент унікальний. На ньому можна виконувати будь-яку музику: від народної, класичної, джазової до сучасної з застосуванням в повній мірі технічних можливостей інструменту. Всі наші кларнети однакові, крім одного — бас-кларнету. Ось це і є наш „контрабас“.

Знаю, що ви граєте не тільки джаз, але і класику та інтерпретації народних пісень.

Так, як вже говорилося, ми почали з класики. Є обробки українських народних пісень львівського аранжувальника Філіпова, є твори, написані спеціально для нашого квартету львівським композитором, народним артистом України О. Личенком. Практично всі аранжування робляться власними силами.

Ви встигли записати два альбоми „Petit Fleur“ та „Jazz Reflections“, мали кілька концертів у Німеччині. Чого очікувати вашим шанувальникам у 2018 році?

Нещодавно мали презентацію альбому „Jazz Reflections“ в дзеркальній залі львівської опери, було продано майже всі квитки. В травні перед поїздкою в місто Єну наш квартет запрошений на джазовий фестиваль в місто Хмельницький (ПРОСКУРІВФЕСТ), плануються також концерти класичної музики.

Наступний концерт гурту у Німеччині відбудеться 27 травня 2018 року о 17:00 за адресою: Volksbad Jena, Knebelstrasse 10, 07743 Jena. Придбати квитки можна на сайті <https://www.jena.de/de/778244> ■

soundcloud.com/
moris2moris

Jungs, wie kam es dazu, dass ihr euch zusammen gesetzt habt und entschieden habt Jazz zu spielen?

Am Anfang haben wir uns nicht spezifisch auf Jazz gezielt. Wir spielten Klassik. Weil wir alle im Lemberger Opernhaus arbeiten, versuchten wir zusammen in einer Band zu spielen. Daraus entstand unser Quartett.

Wer hat als erster den einfachen und aussagekräftigen Namen „Lviv Clarinet Quartet“ vorgeschlagen?

Der Name hat sich von selbst ergeben. Der ist zwar nicht besonders auffällig, zeigt aber sofort woher wir kommen: aus Lemberg (Lwiw), Ukraine. Die Zusammenarbeit von Musikern auf solchem Niveau ist hingegen eine Seltenheit.

Eine typische Jazz-Truppe ist normalerweise ohne Klavier und Kontrabass nur schwer vorstellbar. Ihr habt aber vier Klarinetten in dem Team. Erzählt ein bisschen über euer Musikinstrument.

Die Klarinette ist ein einzigartiges Musikinstrument. Man kann damit alle möglichen Musikarten spielen — von Folk, Klassik und Jazz bis zum Modern, und sich auf die breiten technischen Möglichkeiten des Instrumentes verlassen. Alle unsere Klarinetten sind gleich, abgesehen von einer — der Bass-Klarinette. Sie ist unser „Kontrabass“.

Mir ist bekannt, dass euer Repertoire nicht nur Jazz, sondern auch klassische Musik und Variationen von Volksliedern beinhaltet.

Mykola Hretschuk, Olexandr Vavrynjuk,
Nazar Khyzhyj, Hryhoriy Tschepelyuk

Ja. Wie gesagt, haben wir mit Klassik angefangen. Wir spielten die Interpretationen von ukrainischen Volksliedern von Lemberger Arrangeur E. Filipow. Manche Werke wurden speziell für unser Quartett von Lemberger Komponist und Volkskünstler der Ukraine O. Litschenko geschrieben. Viele Arrangements schaffen wir für uns selber.

Ihr habt schon zwei Alben „Petit Fleur“ und „Jazz Reflections“ veröffentlicht und einige Konzerte in Deutschland gehabt. Was erwartet eure Fans in 2018?

Seit kurzem traten wir mit dem Album „Jazz Reflections“ in dem Spiegelsaal des Lemberger Opernhauses auf. Kurz vor dem Konzert in Jena im Mai wurden wir zum Jazzfestival „Proskuriwfest“ in Chmelnyzkyj eingeladen. Wir haben vor, nächstes Jahr auch klassische Konzerte zu geben.

Das nächste Konzert der Truppe findet in Deutschland am 27.05.2018 um 17.00 Uhr statt: Volksbad Jena, Knebelstrasse 10, 07743. Weitere Information und Karten findet man unter <https://www.jena.de/de/778244>

Roman «Internat»:

Roman über den Krieg, der näher ist, als man denkt

„Im Radsport gibt es den Begriff des gelben Trikots — das Trikot für den führenden Fahrer des Turniers. **Serhij Zhadan** ist so ein Träger des gelben Trikots und seit 10 Jahren radelt er an der Spitze des Rennens und gibt dieses gelbe Trikot an niemanden ab. Er ist nicht nur in einer Disziplin am Start, sondern er ist ein Champion im Bereich der Dichtung, er ist ein bedeutender Rock-Sänger und er schreibt auch sehr interessante Novellen und Romane.“ So wurde einer der bedeutendsten zeitgenössischen Autoren der Ukraine, Serhij Zhadan, auf der Frankfurter Buchmesse 2017 vorgestellt.

Sein neues, lang ersehntes Buch „**Internat**“ wurde im Herbst 2017 herausgebracht. Die deutsche Version des Romans, übersetzt aus dem ukrainischen von Juri Durkot und Sabine Stöhr, wird auf der **Leipziger Buchmesse 2018** vom Suhrkamp Verlag präsentiert. „Wer verstehen will, was in der Ostukraine geschehen ist, muss die Bücher von Serhij Zhadan lesen“, berichtete darüber Kerstin Holm von der Frankfurter Allgemeine Zeitung.

Die erste Idee zu dem Roman kam Serhij erst, als der **Krieg** begonnen hatte. Zuerst waren das einfach Reise-notizen und Tagebuchaufzeichnungen, dann kamen Gedichte und Kurzerzählungen hinzu.

Aber von Anfang an gab es trotzdem die Vorstellung, dass der Text im Form eines Romans entstehen muss. „Der Krieg ist für mich kein literarischer Stoff, es ist nicht das, was ich mit dem literarischen Auge betrachte. Im Fall des Krieges ging es mir darum, dass man über diese Ereignisse wirklich schreiben musste. Ich wollte einfach die Sachen festhalten, die ansonsten ganz schnell in der Zentrifuge unseres Informationsraums verschwinden. Und der Roman ist nicht nur ein Versuch, irgendwelche Handlungen aneinander zu knüpfen, sondern eine Methode, einen eigenen **Kosmos** zu schaffen“, — sagt der Schriftsteller.

Der Roman „Internat“ schildert die Kriegsrealität der Zivilbevölkerung, die in den ukrainisch-russischen Krieg im **Osten der Ukraine** gezogen wurde. Der Protagonist des Romans Pascha bleibt „neutral“ bezüglich der Frage des Konflikts. Doch manchmal ist so eine Neutralität vielfach schlimmer, als die sogenannte „böse“ Seite.

Esgibt keine geografischen Namen im ganzen Buch, alles bleibt genauso „neutral“, denn so ein Krieg könnte in vielen Ortschaften passieren. Doch der wichtigste Sieg ist, das **Heimatgefühl** und auch das **Verantwortungsgefühl** für diese Heimat zu entwickeln — und das haben viele schon erlangt ■

Ксенія Фукс /
Kseniya Fuchs

РОМАН «ІНТЕРНАТ»: роман про війну, в якій ми всі опинились

„У велосипедистів є таке поняття як „спортсмен в жовтій майці“, тобто лідер етапу. Тож **Сергій Жадан** — це людина в жовтій майці, і на кожному етапі за останні десять років він нікому цю жовту майку не віддає. Він працює в різних жанрах — чемпіон серед поетів, чемпіон серед рок-співаків, і, звісно, чемпіон новели та роману,“ — саме так представив Ігор Померанцев свого колегу на франкфуртському книжковому ярмарку, де було презентовано нову книгу **„Інтернат“**.

У вересні 2017-го року видавництво Meridian Chernowitz видало найочікуванішу книжку в Україні — роман Сергія Жадана „Інтернат“. На підтримку книжки видавництво організовано європейський тур автора, який охопив Німеччину, Австрію, Швейцарію, Францію, Італію та Іспанію. На презентації роману у Франкфурті-на-Майні Сергій поділився, що до **Лейпцизького книжкового ярмарку** буде презентовано переклад „Інтернату“ німецькою мовою. А отже, важливий та довгоочікуваний роман про російсько-українську війну можна буде нарешті радити читати німцям.

Сам Сергій зізнається, що ідея написати саме роман про війну прийшла до нього фактично на самому початку війни. Спершу, це були подорожні нотатки та щоденникові записи, потім з’явилися вірші та коротка проза, але все одно було розуміння написати текст саме у вигляді роману. „Я не ставлюся до війни як до літературного матеріалу. Для мене мова йшла депо про інше — про ці події необхідно говорити, про них необхідно писати. Дуже важливо фіксувати речі, які швидко зникають з інформаційного простору. Тому саме **жанр роману** дозволяє не просто зробити зліпок подій, а спроба створити цілий космос“ — зазначає письменник.

В романі ми не знаходимо жодних назв населених пунктів, але українському читачу легко здогадатися, які самі події описані, хто з ким і де воює, і хто там „наші“, а хто „оті“. Відомий український критик Євгеній **Стасіневич** вважає, що відсутність чітких географічних координат та означень сторін війни може зіграти на руку „Інтернату“, коли його перекладуть. „В перекладі від такого ступеня умовності книга лише виграє — не «війна на Донбасі», а більш-менш універсальна «сіра зона», що їх сьогодні на світових картах чимало“, — зауважує критик.

Головний герой роману — шкільний вчитель української мови Папа, який на перервах у школі спілкується російською. До війни та подій за вікном він ставиться нейтрально, його це не стосується, його все влаштовує. Далі — хроніка трьох днів, впродовж яких Папі треба забрати свого племінника з Інтернату, перетнути лінію фронту та повернутися додому. Ось тут і постають питання, якщо ти „не за кого“, то „під чим ти приїждом“, і хто тобі ворог, а хто свій. В інтерв’ю „Громадському“ сам автор каже, що його головний герой — фігура суперечлива етично, мовно, політично, економічно, соціально.

Папа — це збиральний образ невизначив-шейся частки населення, та сама проста людина, від якої ніщо не залежить, яка нічого не робить і не за що не відповідає. Але інколи саме „нейтральна“ позиція — це найгірша позиція, бо як говорить героїня роману Ніна **«Не тиште себе ілюзіями, відповідати будуть усі. І найгірше буде тим, хто відповідати не звик»**

ЛітМайданчик: трамплін для початківців

Будемо відверті: бути успішним письменником — це важка праця. Стільки всього треба вміти: мати добру уяву, відчуття мови, вміти скласти гарні речення, які заволодівають читача у вигаданий світ. Багато з навичок можна тренувати. Наприклад, можна відвідати літературну школу в Карпатах, про яку Ви мали можливість читати у Gel[:b]lau #4. Але що робити, коли роман вже написано? Як його оприлюднити? Наразі існують безліч конкурсів та грантів, але ще одна можливість — це звернутись до платформи „ЛітМайданчик“.

ЛітМайданчик — це міжнародна літературна платформа, створена у квітні 2014 року для авторів-початківців та сприяння розвитку жанрової літератури в Україні. „Через пару місяців у нас зібралася команда однодумців. У вересні 2015 року ми офіційно зареєстрували громадську організацію «Агенція культурного розвитку», від імені якої відбувається діяльність майданчика“, — розповідає засновниця та директор платформи Вікторія Михайлова.

У рамках своєї діяльності агенція шукає нові імена у літературі, проводить навчальні програми з покращення майстерності, організує конкурси малої детективної прози з єдиною метою — видавати твори, збірки, поширювати українську літературу, зокрема за кордоном. „Багато з тих авторів, чий оповідання увійшли у наші збірки, не залишили літературу. У них вже вийшли власні книги“, — розповідає Вікторія.

Як і будь-який волонтерський проект, ЛітМайданчик зіштовхується з певними труднощами: наприклад, недолік кваліфікованих ресурсів. З одного боку не вистачає редакторів та коректорів, а з іншого — часу, оскільки команда працює над проектом у свій вільний час. Але попри ці фактори, планів на 2018-й рік чимало: і закінчити конкурс малої хуліганської прози, і провести детективний вікенд з авторами, які працюють у цьому напрямку, та звісно видати нові книги, серед яких буде й навчальна книга про те, як писати жанрову літературу, а також перевидання роману письменника Богдана Коломійчука „Людвисар. Ігри вельмож“.

LitMajdantschyk: Sprungbrett für Anfänger

Seien wir ehrlich: Ein erfolgreicher Schriftsteller zu sein ist ein harter Job. Einiges muss man können — sowohl eine gute Vorstellungskraft und ein gutes Gefühl für die Sprache haben, als auch schöne Sätze kreieren können, die den Leser in die imaginäre Welt mitnehmen. Viele Skills kann man üben. Was tun, aber, wenn das Werk schon fertig geschrieben ist? Wie bekommt man es veröffentlicht?

Eine Option ist, sich an LitMajdantschyk (ukr. — ein kleiner literarischer Platz) zu wenden. LitMajdantschyk ist eine internationale Plattform, die im April 2014 ins Leben gerufen wurde, mit der Vision den jungen Autoren einen Platz für den professionellen Austausch zu bieten und die Entwicklung der bestimmten literarischen Genres in der Ukraine zu ermöglichen. „Nach ein paar Monaten hatten wir bereits ein Team der Gleichgesinnten und meldeten die Organisation «Agentur für kulturelle Entwicklung» an“, — erzählt die Gründerin und Direktorin Viktoriya Mykhailova.

Im Rahmen ihrer Tätigkeit sucht die «Agentur» nach neuen Namen in der Literatur, veranstaltet Seminare und Workshops zur

Verbesserung der Fertigkeiten der Autoren, führt diverse Wettbewerbe durch; und das alles mit einem großen Ziel — die Werke zu veröffentlichen und ukrainische Literatur im Ausland zu bewerben. „Viele Autoren, die ihre Werke zum ersten Mal mit unserer Hilfe publiziert haben, sind der Literatur treu geblieben und haben bereits eigene Bücher veröffentlicht“, — erzählt Viktoriya.

Wie jedes ehrenamtliche Projekt hat auch LitMajdantschyk mit gewissen Schwierigkeiten zu kämpfen. Zum einen fehlt es an den Redakteuren und Lektoren und zum anderen — an der Zeit, denn an den literarischen Projekten wird es während der Freizeit aus Leidenschaft gearbeitet. Nichtsdestotrotz hat die Agentur große Pläne für kulturelle Entwicklung für 2018: einige Literaturwettbewerbe durchzuführen, ein Wochenende mit den Krimi-Autoren zu organisieren und natürlich paar Bücher zu veröffentlichen. Darunter ein Fachbuch, wie man für ein bestimmtes Genre schreibt, sowie auch die Neuauflage des Romans von Bogdan Kolomijchuk „Ludwisar. Spiele der Würdenträger“ ■

Natalia Kolpakova

Український дизайнер Наталія Колпакова представила нову колекцію оригінальних шовкових хустинок та шалів на виставці „Франкфурт Амбієнте“ (Frankfurt Ambiente 2018). Колекція „Трансформація перевертнів“ („Transformation of shifters“) складається з нових картин на шовку розміром 140 x 140 см. 16 унікальних робіт можна використовувати як аксесуар для одягу або інтер'єрний арт-об'єкт. Ці дизайнерські хустинки особливо цікаві виробникам ексклюзивних аксесуарів, текстилю, модельєрам, дизайнерам інтер'єру, декораторам тощо.

aus 16 Marken.
140x140 cm.

Kollektion

В родині Наталі ніщо не віщувало появи художника, проте були династії вчених-фізіологів, хіміків, біохіміків, інженерів, лікарів. Дід, відомий вчений-фізіолог, колекціонував картини, антикваріат, альбоми та книги з історії мистецтва і, швидше за все, оточення чисельними витворами мистецтва дозволило дівчинці з легкістю почати малювати.

Згодом Наталія навчалася в Київському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. М. Бойчука, а також закінчила кафедру графіки НТУУ «КПІ».

У своїй творчості майстриня спробувала реалізувати всі отримані від освіти, формальної та неформальної, знання. Спочатку це були реклама та вітрини, пізніше — ілюстрації до дитячих і дорослих книжок, потім концепції ресторанів, концепції журналів та ілюстрації для них, концепції фірмових стилів. Займалася також розробкою концепції та її втіленням в телевізійному шоу «Зірки в опері» на телеканалі 1 + 1. І, нарешті, художниця перейшла до незалежної творчості, початок якої поклали графічні серії. За ними послідували персональні виставки, керамічна скульптура, графіка на посуді, текстилі та шовку.

Картинами на шовку займається Наталія понад рік, але її ексклюзивні хустки вже були показані

на Паризькому дизайнерському тижні та мають своїх шанувальників серед колекціонерів у різних країнах. Оригінальний та сильний авторський стиль не робить байдужим людей, для яких поняття „стиль“ — це частина їхнього способу життя.

Ілюстрації та графічні знімки Наталії приковують аудиторію потужним магнітом інтриги та майстерності. Трансформація дійсності відбувається за допомогою яскравої уяви та гарного почуття гумору майстрині.

„Сюжети народжуються спонтанно, але регулярно. Це вже потреба мого організму“, — розповідає художниця, — „відправною точкою може бути якась поставлена абстрактна задача, наприклад, «контрастна композиція з червоним». Далі починається процес накопичення, і вибудовування елементів. І тільки потім — кінцева візуалізація в жанрі палімпсест, з доданням нового сенсу звичним речам і поняттям.“

Колекція шовкових хустинок «Transformation of shifters» є продовженням попередньої графічної серії «Players», в якій кожний сюжет був авторською інтерпретацією певного виду ігор.

Роботи Наталії можна подивитися на сторінці <http://be.net/nakol> ■

„Сюжети народжуються спонтанно, але регулярно. Це вже потреба мого організму“

Natalias Werke können Sie auf ihrer Behance-Seite einsehen:
<http://be.net/nakol>

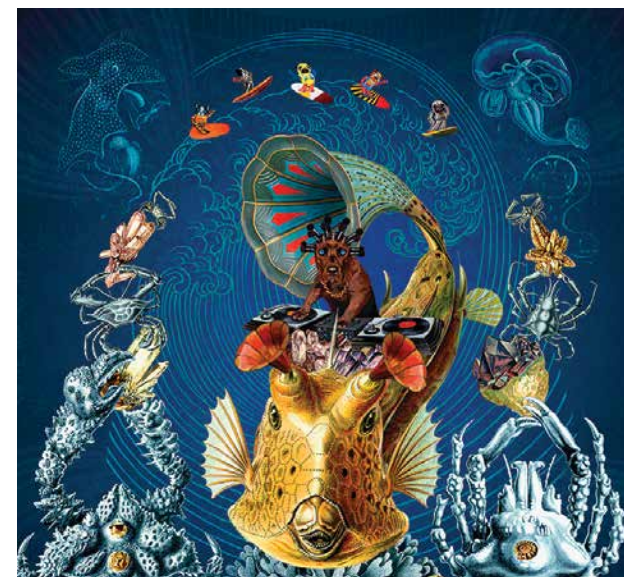
Die Messe Ambiente in Frankfurt ist die größte Konsumgütermesse der Welt. Mehr als 4.400 Aussteller aus 90 Ländern präsentierten ihre kreativen Ideen und exklusive Produkte zu den Themen „Dining“, „Giving“ und „Living“. Darunter — ukrainische Designerin Natalia Kolpakova.

Ihre außergewöhnliche Kollektion der Seidenschale „Transformation of shifters“ beeindruckte Tausende von Menschen, für die der Begriff „Stil“ ein Teil ihres Lebens ist.

Die Kollektion besteht aus 16 einzigartigen Werken, 140 x 140 cm groß, die entweder als stylische Accessoires oder als Kunstobjekt für Innenraum verwendet werden können.

Nach dem Kunststudium arbeitete Natalia zunächst als Illustratorin und Grafikerin. Sie illustrierte Bücher, konzipierte Zeitschriften, Corporate Identity, Restaurantsvisualisierungen und sogar TV-Shows. Schließlich ist sie zur unabhängigen Künstlerin geworden, die sich heutzutage mit vielen interessanten Projekten beschäftigt, wie z. B. Keramikskulpturen oder eben bedruckte Seidentücher.

Obwohl Natalie erst seit zwei Jahren ihre Schale entwirft, wurden diese bereits auf der Pariser Design Woche präsentiert und haben ihre Fans unter den Kunstsammlern aus der ganzen Welt gefunden. Die wunderschönen Grafiken der Künstlerin ziehen das Publikum wie ein Magnet an. „Die Ideen werden spontan, aber regelmäßig geboren. Dies ist fast schon eine Notwendigkeit meines Körpers — sagt Natalia — der Ausgangspunkt kann eine abstrakte Idee sein, dann beginnt der sogenannte „Akkumulationsprozess“ und Digitalisierung der Bauelemente. Und dann — die ultimative Visualisierung in Palimpsest-Verfahren“

Огляд літератури

Брати Капранови

ЗАБУДЬ-РІЧКА

Книга Братів Капранових «Забудь-річка» — книга з розмахом. Це понад 500 сторінок захопливої сімейної саги, яка розкриває драматичні долі людей, нерозривно між собою пов'язаних хитросплетінням історичних подій в Україні, як у досить недалекому минулому, так і сьогодні.

Назва роману походить від старого язичницького символу — Забудь-річки, що розділяє світ живих та світ мертвих. Саме така Забудь-річка протікає між поколіннями у кожній українській родині.

Нехитрий, на перший погляд, сюжет перших сторінок роману швидко набирає темпи та вже не дозволяє читачеві відволіктися від героїв.

Починається усе на відрізу одного з українських автошляхів, де жінку-адвоката доля зіштовхує із чоловіком, який, виявляється, має таке саме ім'я і прізвище, як у її діда. Та й у діда це ім'я не справжнє, а лише те, під яким його забрали органи НКВС.

Степан Шагута у книзі буде з'являтися вам у трьох іпостасях. Хто вони? Які їх долі? Чому мали одне ім'я на трьох? І як врешті решт все це пов'язано із героями сьогодення?

Безліч історичних подій у книзі, багато відповідей та загалом цікавий задум сюжету — все це у повній мірі дасть насолоду для гурманів національної літератури, а також поповнить знаннями тих, хто лиш став на шлях розібратися хоч частково в історії України того часу.

Жанна
Огірчук

Катерина Калитко

ЗЕМЛЯ ЗАГУБЛЕНИХ, АБО...

У 2017 році у «Видавництві Старого Лева» вийшла збірка короткої прози «Земля Загублених, або Маленькі страшні казки» і викликала справжній фурор. 2017 рік можна впевнено назвати роком Катерини Калитко: переможниця премії «Книга року ВВС-2017» за книжку «Земля Загублених, або Маленькі страшні казки», отримала літературну премію імені Джозефа Конрада-Коженювського від Польського інституту у Києві.

Усього книга «Земля Загублених, або Маленькі страшні казки» нараховує дев'ять розповідей. В чомусь зв'язаних між собою, але фактично самостійних. Якоюсь мірою містичних, але все ж досить реалістичних. І що, на мій погляд, найцінніше — немає в них «емоцій заради емоцій», тобто намагання вичавити сльозу з читача усіма можливими та неможливими методами, чим грішать багато авторів як короткої так і великої прози.

Кожна історія настільки глибока й самобутня, що хочеться побути наодинці з прочитаним.

Не нестися галопом, поглинаючи написане, а поступово, крок за кроком знайомитися. Так входять в холодну воду влітку, вперше за довгий час.

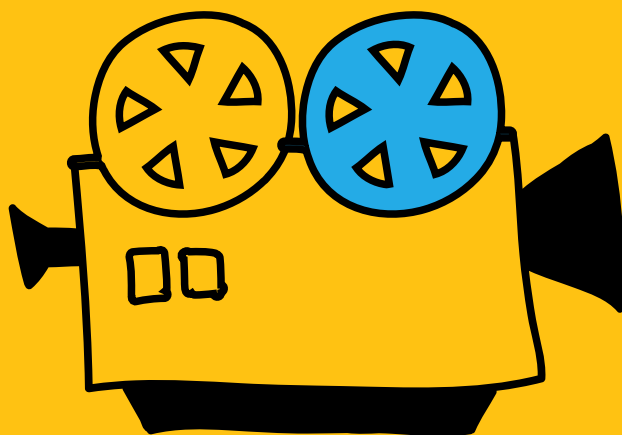
Загалом: читати, відчувати, складати своє враження. У кожного буде свій досвід сприйняття та свої «маленькі страшні казки», своя «Земля загублених».

1. KINOTAGE U A STUTT GART

28-29 APRIL 2018

UKRAINISCHE FILMTAGE IN STUTT GART

MEHR DETAILS FINDEN SIE UNTER WWW.UAKS.DE

Gel[:b]lau – це не просто журнал. Це перше українсько-німецьке розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату. Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600
Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart. Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele /Zwecke